

JULIUS EVOLA

Individul și devenirea lumii

Evola sau tragicul iluminat

Cu multă teamă m-am decis să scriu această. Prefață. Aproximarea de un mare autor te pune în situația oarecum jenantă de-a amuți, de-a nu mai avea glas. Aproximarea – ar trebui precizat – nu înseamnă neapărat cunoaștere în sens academic, erudit. Nu cred că sunt un evolog, aș detesta dacă ar exista o asemenea știință – evologie, după cum nu-mi place deloc eminescologia. Mă simt însă foarte apropiat de faptul viu al spiritului lui Evola și risc să-mi pierd individualitatea.

Alexandru Mironescu, eminentul profesor, membru al Rugului Aprins, amintea într-o mărturisire a sa, citându-l pe Oscar Wilde, de acea persoană care întotdeauna avea obiceiul să povestească despre imaginările sale întâlniri cu zâne, încântându-și auditoriul prin multitudinea de amănunte pe care știa să le ofere, aceasta însă până în momentul în care s-a întâlnit chiar de-adevăratele zâne, și de atunci n-a mai putut povesti nimic. Din acest motiv mă tem și, într-un fel, trăiesc prin teamă posibila transfigurare. Aproximarea de un autor în sensul în care acel autor nu se reduce la o sumă de Cărți, ci e o prezență intensă, sanguină, crâmpiei din duhul din care la răzându-ți te Împărtășești, poate determina muștenia, fiind o înfruntare cu o realitate de dincolo de profan. Julius Evola este un asemenea auzor. Alături de R. Guenon, F. Schlegel și alte spirite de aceeași factură, nu are cum să înfrunghi în lumea scriitorilor, nici în cea a savanților. Ei îndeplinesc o misiune la sfârșit de și acest lucru îi scoate atât din categoria talentaților, cât și a erudiților. Evident, Becare autor de o anumită valoare. Nu se subordonează simfoniei fanteziei și ascultă de o legitate ce-l transcende. Atunci cu atât mai mult în cazul autorilor ce sunt purtătorii de cuvânt ai Tradiției, această respectare a legității superioare devine prin ea însăși extrem de severă.

Asemenea Iustină trebuie să-l privim pe Evola. El a fost un revoltat de natură romantică, dar revolta. Sa a depășit nivelul subiectivismului pur, nefiind până la urmă decât reversul unei chinuitoare obediențe față de Principiul spiritual.

Așa cum spune o înțelepciune orientală, trebuie să fim yin față de Cer și yang față de Pământ.:

Lumea modernă e modernă tocmai fiindcă a inversat acest raport: adică noi nu mai suntem ascultători-față de Divin, dar arătăm o pasivitate suspectă față de societatea coruptă și ticăloasă. Efortul lui Evola s-a înscris tocmai în această dorință superioară de rectificare. Cu toate acestea, obediența lui a avut și componenta suferinței. El i s-a supus lui Dumnezeu, dar fără acea seninătate imaculată a marilor metafizicieni. Luptător mai degrabă decât contemplator, Evola, situat într-o posibilă tipologie a castelor despre care a și scris, lucrarea sa Caste și Rase fiind una dintre cele mai bune în Europa interbelică, situat, așadar, într-o asemenea tipologie, nu ar putea să ocupe decât locul rezervat castei războinicilor și aristocraților.

— Neputând să ajungă metafizic – cel puțin atins de Guenon, – „căzând în lume, dar tot timpul ochii îndreptați spre Steaua Polară, Evola poate fi socotit, fără a greși prea mult, un tragic iluminat. Aceasta din simplul, dar deloc superficialul motiv că un aristocrat, un cavaler, un războinic, este făptura care se naște cumva în interval, având deasupra Cerul și Altarul, iar dedesubt zona tenebroasă a societății și istoriei. Între Paradis și Timp, aristocratul are o conștiință tragic-crepusculară” dar său să și abandoneze superba condiție a sfși. Erii. Ca Pașadia În romanul lui _Mareiu Caragiale, Evola a apărut în acest șecol cu misiunea de-a 'demasca lumea meschin-pragmatică, dar în același timp a năzuit într-o resw tattrare. A societății tradiționale. Axate pe valorile virile și aristocratice. De aici evident, Captana În care a căzut prin admirayla, față de autoritarism. Dar probabil alt drum. Nici nu exista_ vre. Nepărat scifaci vizibil invizibilul este. () cootriionat de Evola a fost înzestrat cu ea. Nu putea să nu se iluzioneze, fiindcă altfel nu ar fi existat.

Speranța sa în restaurarea unei elite nu numai în spirit, ci și în trup a fost miza supremă pe care, la cecapăt de planetă,. După. Cel de-al doilea. Război, a trăit-o seriitorul. Nipon Yukio Mishima, Intenieietăr al societății scutulde”, autor al cărții Prietenul meu.

S-ar putea spune că italianul ar fi putut fi. Un veritabil sainural. El însă nu și-a făcut seppuku. Q schișă, În urma unui bombardament, l-a țintuit „într-un fotoliu și a rămas astfel. El condamnat paraliziei multi ani. Suferința sa a sugerat, Într-un fel, și neputința de-a muri ritualic,. Dar și reftzul, prin această acțiune crudă a destinului, al. Unei vieți obișnuite. Aceasta este, În fond, soarta. Aristocraților. Punctul terminus. E: eșafodul, și cu c1t răcnete plebei sUnt mai puternice și mai răgușite, cu atât se poate spune că el s-a rwdizat.

Ciudățenia aCeasta dă. De gânclit. Evola a sfârșit i el cumva pe un eșafod, fotoliul infirmității corespunzând unui supliciu lent, în timp ce În. Exterior lumea modernă Împotriva căreia luptase chiuia și petrecea, știind că nimic nu-i

stă împotrivă. Cel puțin așa văd eu destinul lui, ca și destinul oricărui aristocrat.

Burghezia și proletariatul, cele două clase și caste inferioare aristocrației, care până la urmă sunt pilonii moderni, s-au polarizat după cel de-al doilea război în două sisteme social-politice și economice contrastante, dar înrudite. Mai mult decât ideologic, de fapt expresie a unei mentalități, americanizarea și sovietizarea descriu tocmai excreșcențele acestor două caste inferioare. S. U. A., prin formidabilul său triumf. Întruchipează cel mai bine semnificațiile burgheziei și Îmburghezirii, după cum U. R. S. S. și sateliții ei nu erau altceva decât ceea ce i niau să instaureze, dictatura proletariatului. Faptul că, în ciuda cursului descendent al ciclului, clasa cea mai de jos, proletariatul, a fost învinsă de Către clasa imediat superioară ei nu trebuie ne deruteze, deoarece americanizarea actuală intră în orbita altei paradigme a decadenței, burghezia actuală nemaiavând nimic viril, bătaios, ca aceea, să zicem, 21. „cum un secol.” ci. Fiind dominată de trăsăturile femininiei social-democrației, paraclyn, așaclar, pe care Evola a cunoscut-o, totuși, în mai mică măsură.

Forma în care decade lumina contemporană reprezintă o expresie a răului mai rafinată, mai peiversă, mai emascuțată. Dacă Evola ar fi trăit acum el ar fi murit în 1974, când societatea era ceva mai încheagată decât în prezent și nu o lua-se la vale, fluiclizindu-se în ultimul hal atunci, de bună seamă, ar fi scris o altă revcltă împotriva lumii rrioclerne. La unita urmei, ce a făcut un eseist de valoarea lui Pascal Bruckner în Teninoceawl: e. ste excelent, minus furia protestului pe care numat faringele lui Evola l-ar i putut emite.

Ar trebui făcută o raportare la Cioran, care a fost, de bună searnă, un evolist și a. murit cu două decenii după Evola. Nurnai că scriitorul rornii. N.a fost prea. Scnitor, și toată combustia. Lui S-a antortizat în pâsl. A literaturil. Exact, de attmintert, făcând o. paranteză ce convine tuturor celor care vor să vadă în Cioran doar estpal și nicidecum flagel. Atorul, aplaudând de fiecare dată când marele. Autor: se delitni. Ta de tinerețea sa riscantă. Cum ant mai avut prilejul să precizez, este greșit să realizătn utie coupure în privința structurii intelectuale și de angajament existendal a lui Cioran, fiind același tot drnpul, și a. tunci. Țind făcea gafele publicistice referitoare 6 curente intefelice de dreapta, și atunci când, în ultima faz a vieții, părea să se fi retras în poelul dezgustului ecstastic.

Evola Trișă ni a cunoscut o asemenea retragere. Poate aici apare și diferența dintre un Seriltor. și tor care e NUMAI scriitor și gÂnditor (Ciorart) i un auwr care are de dus la Îndeplinire o misiune avamică.

Cum spuneam, a avut o asemenea-taisiune, din această. Tattză abordarea Itli este extrem. Dedific și delicată. De aceea, treb: uie să ne te_MeEF1 Ingnizitor de mult dacă ne simțim cuniva asemănători lui. De aceea., Nkerea, muteni. A

sUnt preferabilie oricărui <U5- curs sinuos. Și, totuși, trebuie să vorbirn, trebuie să.” scriem. Ne asumăm greseala i poate o si

Ja. Început, a fost avangardist. Nonconformisnaut său putea fi adus sub umbrela unei atitudini pur eswike. 51, cu toate aceste., din avaugardă a ȚleOlȚin ariergardă. Nu un guraliv și un exhil3idonist, ci un apărător al ad. Evăurilor eterne a vrut să fie, și nu. S-a In”selat. Geniut lut Evola constă tocmai în capacitatea de-a vedea ruinele, de-a nu Închide dar și de-a ști să u’ce pe culrni și i să rnediteze de Înăltimea acestora. PĂiI aurmd, acea 51 este ariergarda: pitia de-a fttzbina pelpec. Uva dezoWrii cu petspectiva exaltdrii. De factură nietzscheană., el a trăit sensul rnetafizțe al fl. Ib rrWILii. Dincolo de voința de putere sau de puterea cle dornare, eurn si. Spune Evola în cattea de față: e>dstă teribila intuide a transcendentel care-i st ’răfulgerează pe cel ce, prin vocada lor,. SUnt mai mult decât reVoltați. Căci pentr-u Evola Dumnezeu nu e mort, ci e mort oraul. Care confundă latentă cti absenta si, îri conse. Cințā; -nici nu o pt: Ate trezi.

Nu. Stiu în cc măsură ar putea fi redactat un studiu contrastiv Nie. Tzsche Evola, dar un lucru e Ceft: că itatianul a reuit să completeze doctrina demolării prin d. octrina. Trezirii. De aici interesul său special pentru Grient, pentru budisni siyOga. Apropie de Nietzsche capacitatea de-a curățā terenul, de-a „filosofa cu ciocanul”, de-a dărāma idolii din mUilea europeanului obosit, 1 apropi de NietZsche și neîncrederea față. De valOrile religiei creștine. Desi nu atAt Supraomul e obSesia lui – concept clestul cle vag, de altminteri, biologies. Pintualist, pe care ideologii post-nietzscheeni l-au exploatat cu usuringă ci tradiția imperială filon pur dantest pentru a recup. Erea. Vrenurile atiro, rāle când Impenitorul și Sacere] otul erau un_îți în aceeași persoană. Aici ar fi puncnil unde cei doi se despart. Nietzsche, iri tinerețe, putea să evagnerizeze pe orice experiență particulară, fenomen sau gând re este trCZirii initurildr., (4trEvciza nu rfiuzicallzat nLin posterius., ceva care vine clupa se aflā la periferie”.

Odată această temă, ci a privit-o cu toată luciditatea,

: Arn spus. Că. Evola a Inserartat ariegarda, clar nu 1n crezând reformare a chiar cic la datele contemporane. Mai nguros deck Nietzsche, Evola

1 sens. Ul 1n. Care aceasta a fost reprezentată de Rene.

Gu De ahrninten, într-o. Mānu. Risire cu zece ani nn l-a redus pe om la un eu totalitar pe linia

Înainte de moarte a rectmoscut că pentru el calea este idealismului german.

— Clesi prirne. Le saJe. Cărți se inspirā aceea a unui Kshatriya, fiind sulita, brațul, pe când de.ci tot curn se va veclea și ateaStā

Guénon era sacerdotul, metafiziciamil. Lumina unei intuit gerrnenii care, printr-o eventuală regreasemen. Ea mărtunsiri, Țrebuie facem. Unnātoarea sie, ar devoala planta stare fundamentală, antare: Evola a fost de ayangardă a ader-

gardei, primordială și detașată, lată un fragment din demonadică. Și-a asurnat riscul de-a fi vulnerabil, de-a se exstratia lui: „. Autoreferința, apan2kara. Rnetafizicii indiene, pune, fără a avea acoperire, cainuflare, așa cum are este condiția elementayă, fără de care nu e de conceun adevărat reprezentant al Trad4iei. Aceasta nu input vreo realitate, căci singlira realitate despre care sea- el m-przența Tradi'ia, dar pot Să vorbesc concret estc cea care, „într-un fel sau alchipa cumva.”adel) drul. Cel.al sacrificării, se rezolvă într-o experiență a rena. Acum este posibil să se desprindă acest principiu de autoreferința d. e Conținuturile particulare ale experiențelor, pentru a-I modela într-un fel pe sine însuși. Atunci avem: eu egal eu, adică o experiență directă, o posesiune, cev. A simplu și inefabil. AceaStă experiență nucleă este anteribară de fapt și de drept oncărei alte experiențe – se poate spune că ea este pânza pe care apoi toate experiențele particulare se decupează: aici avem acel onar ce nu e niciodată văzut, acel, cunoscător ce nu este niciodată cu. Noseut, aeei punct de eentralitate pură despre care vorbesc Upanișadele Si. Fată ie care așa ctitn. Purushaânsui, în pofida nedorinței sale, a doctrina trezini în budism, care nu avea nici o legătrebuit să se sacrifice. De aceea se poate vorbi de tură cu probleme de natură ideologică și poliiciă. Se lui Evola. A fi tragic ins? Arniză îiprimu1ria.4. A poate spune, așa-dar, că Evolhi. A pendulat tot timpul dpri să ai trup ia țf-4 lăsa sfisi.at mărite dislocări țrc un angliament politic de eare nu era însă prea

Cos'rice. De altfel, Lucifer în. Mornentul căderii și al coriștien îri privința ii-iiiplicaii lor și miza superioară, kis'ingerării întregului universa. Dezvăluit o coplȘitoare aceea a redresăni urnane prin mijloace pur spirituale.

Dimensiune tragică. Vasile Lovj_. Nescu, alt strălucit apă De aluninteri, o asemenea oscilație nu avea cum să nu rător al Tradiției, a scris pagini excepționale despre se alimenteze di. N confuzie., deoarece trezirea îri sens sensul metafizic luciferianismului, ce depăsese c., u spiritnal, mai ales 1a sfârșit de cicli, nu s. e adrese0'.2.

Mult și chiar ridiculizeaZă Concepția mărginit-ronantică ornenirii în ansamblul ei, ci unor indivizi izolați, după venită din literatură. cum prOblema majoră a evolus. Mului rnussolinizat era

În consecință, se pune problema raporturilor lui tocmai aceea a virilizării și deșteptării întregii națiuni

Evoia eu politi. D.esi cu rezerve, 1-a admirat pe Mus italiene și, iiriplicit a Europei, ce trebuia astfel să solini, mai ales că acesta primise „cale liberă.” de la elibereze atÂt de intluențele liberale, social-democrate, rege al Italiei; Victor Ernmanuel al 111-lea. L-a ad câtsi de cele socialiste, bolșevice. Totuși, poate si: din mirat pe D.uce, așa cum Nae Ion. Escu 1-a adinirat pe. Cauza accid. Enttilui care 1-a iriobilizat, Evola nu a fost

Codreanu, așa curn orice intelectual eare nu vrea niciodată Înscriș într-un partid pnlitic, țșit eum precinirnină liber-cugetător, dî. Ndusi searria de ridico-

lul: și zează A_rmand Guyot jeanninin articolul despre viața tuației, nu poate să se sustragăispitei dea.fi. Sedus de lui Evola., publicat în cal. țeie L'4ge d'Horrti-ne din charisma unor oarneni politici de stat, licieri, inlp, ta 1997. Așadar, itali-anul a rnanifestat naj tot timpul Qtoli etc., ekact Ceca ce. El, intelectualtil, nu poate fi. Ambiguitate, rezultat al condiției sale de-a i în interval

În 1940, mai exact pe 7 decembrie, la palatul Zuc și a-și da seam2 că nu-i convine nici reclusiunea, dar cari din Roma, a, ținut o conferință intitulată Voctrina nici angajamentul potiric, ideotogic, dezintelectualizat.

Hpteipeirrt. Tictorte. ENident, conferința picata: Într-un Calea cle miiloc., pâriă la. Klfrriă., o reprezintă.

Moment Încarc.at avea d finalitate precisă, dar. Cam monarhiei, ca principim nobil al autorității.in multe aceeași perioadă a ținut altă conferința despre din articolele sale, EvOla s-a refer.it la această drattiă

Dreapta spirituală, autentică și Dreapta politică, ușor f. alsificabilă, Evola avea nevoie, torusi, eum arn spus, de o Incorporare, o concretiza_re a gÂndurilor sa-le.

Un regim autoritar pe căre4 veli 1n acțiune nu poate pină. Ia urmă să nu-ți Câștigate măcar o fărĂmă de interes. Clacă ești un. Orn-al prezentului. Și Evola a fost un. Asemenea QED, Iri ciuda ata. Șamentului spiritual care-i dovedea tot timpul că lumea mddernă nu mai are șanse de redresarc clecit prin cazuri incli-viduale. Dar, iarăși, ispita e mare, și vocatla, mai ales cIncl „inelin; I. spre tra-gic, cu greu poate fi ocolită.

În rnod cert, clacă ar fi fost conternporan eu Frederic de Barbarossa, de FIo-henstaufen. Sau. Alti iniprati ai Sfântului Imperiu Romano-Gernan, s-ar fl strntit la largui său! De aceea, fată d. e statura adevăratului monarh, Mussolini era, evident, o carica. Tură – și în. Adâncul său Evola știa lucrul acesta – clar, oricÂt de ridicol ar fi fbst, putea să atragă mai mult deelt, bunăoară, on preșe-ditite de paiQ, politicianist pInă în vÂrful unginilor și ros de indecizii, cum au fost cleStuil'n lItalia postl) elică.

Numai că nu poliți.ca era domenhil în care o. personalitate de talia lui Evola și, ar fi găsit Tmplinirea. Mai

II mult luptător declt contemplă, tor, dar mai mult rnartor decât luptător, a. curs,.in cele din urmă, ca o lavă glori-OaSă pe versanțli vulcanului nurnit nu distrugere, ci mărturisire. Înăltirnile care l-au sedus toat. Ă viața.1-au

2 devanrea lurnij 17 urnii contemporane, caracterizaie prin absența adevăra-ților conducători. Îri opinia sa, o asemenea absență corespunde, de fapn nepu-tinței noastre interbare de-a avea un principiu dâre. Ctor. Cele două aspeete, exterior și interior, sunt perfect solidare. Regele, altfel spus, dotnină societate3 nurnal în măsura în care domină și lăuntricul. Un psihic dezordonat, labil, o viață interioară agitată, o cultură fie și bogată, dar. Nesuptisă grilei spirituale determnină o societate la fel de dezordonată, frustrată de adevărata autOritate și

lăsată pradă corupției, apatiei, politicianismului, univers. Friabil al democrației. Tată, deci, care era iniza lui Evola. Revendicându-se din autori ca Joseph de Maistre sau din mai puțin cunoscutul spaniol Juan Donoso Cortés, marchiz de Váldegamas, el a railitat pentru restaurarea inonarhiei pe care o. gândea ca pe o contrarevoluție, o așezare a societății pe baze tradiționale. Ierarhice, elitiste, carese opunea. Masificării, oznogenizării” tuturor tendințelor apatizante. Când Mussolini. I a luat puterea în Italia în anul 20 Evola era foarte tânăr. El aparținea unei aristocrate și de aceea nu putea să nu aibă anumite rezerve față de triumful mussolinian, recunoscând în dictator note socialiste plebeiene. Dar pe de altă parte, era singura ipostază a puterii pe care o cunoștea în contnipo-raneitatea sa care ar fi putut toruși, m. onarhia. Disociin. D p. ernnant între ațitat nierett să-și kirgească perspectiva și astrel să. Se reverse prin cărți asupra unei innanități Lgfibrante, da. R și Inforgetate, pregătite s-ă mărlince din substanța celor sacrificii. Doar astfel. Se poate explica receptarea cărților sale. Înțelese. Sau. Nu, ele au umplut și. Umplu golul din noi Înșine, pe care în. Zadar în ornărni Cl]. Lucrări subtile, prețioase și sterile daci. ne lipsește hrana zeiască. Iar opera lui Evoia este o asernenea hrană.

Mică luerare, DzdiDpOuis: i devenrect Itt62fi, putern de. Copen natura sa diOnySiacă, shivaită, natura ornului care a îndrăznir „să snaulgă văluri [e cu. Care Apollon ascunde realitatea originală”. 12c aici „lipsa” de Înțelepciune, „elogiu” puterii (adevărul e. O erOareputerntc., eroarea e un adevăr slab), tumultul rnaî presus. D.e tinișe, crisparea rniPre'sus de surl, toate. /nsă onentate spre „. Eliberarea cosmosului”. Nu de puține ori a poletnizat cu Guénun tocrnai pe marginea raportului dintre autoritatea spirituală și puterea ternpora. B. La observația. Gin'. Ditorultli francez potrivit cărei. A-casta sacerdotal. A a fdst uzurpată de cea războinică, italianul Simțind în sânge putsatia slngeini aristocrație, a făcut o precizare care. Dennonstrează că, ofielt de temperamental era., a. yea. Și grati.2 ripostei rnetafizice. Ei a spus: uCauza obscurării luiiriri râU constă triurnfulten. Ebreilor, ci. În faptul cii acestea din unnă. Intervin decât. În momentul în care lurnina însăși ininueaz, ă. san, curn 11 Învața esoterismul, trece pe alt plan 1 rnanife_stării”, Kindurile acestea au fost publicate în revista Krur în 1929, ca ăspuns la afirmațiile lui. Guc3non ciLn lucrarea sa spirimelle ei panuoir t-poreiapiiutii Iri același

Așa. Curn arataJea. N Paul Lippi în eseul su remarcabil julius.: Evokt.1 la-pens&t ioielle, p. ublicat În același nurrrăr

Evola din L'Age.41TIornme, dezbateră se rotește în ultimă instanță în junl I chestiunii da4 reprezentanții puterii te. Rnpora] e pot judeca calificare al reprezentanților pUterii. SpintUale. Gue-n. On neagă această posibilitate. Evola o susține. Dar atât casta sacerdotală, Crt și casta răzhoinică aveau legitimitatea tor cle-a constitui elite. Nenorocirea a pornit din ciipa în care ele ciouă au că.

Zut sub Joviturile castetor inferioare. De atunci, lumea modernă s-a deziăntult cu tbate irnplicațiile de rigoare. Dar 2M mai vorbit de aceasta.

Eu, sex, sânge, factori până la urmă profani, da. R „completați” de privirea metafizică, devLn elementele pe Care-și Internalază viața Un aristocrat deschis Spi-e un cavaler atras de duh, un tragie ilurninat.

AceSta este Evola. C.ită tensiune se adună lntre contrarii este, Insă, problema răscumpăffirii individuale. And ai o k, arnă incrcată., absolvirea e nu e ușoară and gÂndurile sunt Îmbibate d: e drainatism, larăsi nu le poți resorbi preu tesne. Aș atinge aeum o probleřrd extrem de delicată: a purtm misiunea lui Evola girul unei inisatt a fost doar efectui unel „spontaneități” exce_pțioarto. Le? Fi-ındcă toute cărțile sate intră în ariergarda el a fOst clar un niiSionut. Nurnai C, neettoscindu-i-se vreo posilil filiație irjiatică așa cum se cunoaște în cazul. Itor ginditbri tradiționali trebuie așezat irt categoria acelor autori asupra c'tkora ckihulcoboară cu adevărm 2n mod excepțional nici o legătură cu inspirația scri-ituricească artistică perforând prin aceu. Sta ciitat mat stupefiant și infricoš. Aor planșeul de beton cțin. 140-yugaRetelele d. e inițiați – Cite mai sl. Nt – forneari superbe kroderii pe care. Le i. nfioară și le protejea4 br1.7. A catdă”. A perfeccul. U.i anonimna. T. ParadcNal, desi a avut. O operă. Ce i. se cunoaște, Guënon a fost, totuși, un anonim I. Dar cei ca.re explodeaz5, în lume, du-când mislun. Ea uriui iniiat ră să fie Insă, sibt, nici trtal mult, nici rfiai puțin, decÂt

Astfel,. Ceea ce e ātisyā, ceea ce țeSe magia coSmosului, ceea. Ce moare pe eșafod e mai grett de „indurat prin misterul pe care-l ex. Pirnă decât cenitu. Dinile trunscendenței. Devii mut ca în pilda de la începutul acestor rāncāuri, și orice. Cuvânt e mai mult decât rnincinos, e fad ornament pe fruntea

AvÂnd vedere procesul prin care individul poate ajunge la desăVârșirea de. Si-ne, se pot diștinge trei faze fundamentale. Aceste fa2e, ce se regăsesc” Într, un fel, oglindite atât în Storia gāndirii, cât. și în istoria, culturii în general, corespund unor forme diștincte asumate de problema certitudinii, iar sensul lor e aproximativ cel ee urmează.

Într-un prim moment, se poate spune că Eul nu se trăiește pe sine dedt ca-n vis: el _n este încă nici o auto- conștiirită., nici un principiu autonom. De acțiune; cufundat într-0 imediată, amorfă asociere cu natura și universalul,. Se poate pune că nu atât el este cel ce gāndește, vorbește și se afinnă, cătrnai de-grabă feluritele putenși impulsun ce gāndesc. și se afirmă În el. El este deci nu-mal un fel de mediumi un instrument pasiv ce-și are propria viață în afara sa, totul trăind ca un har, ca. O spontaneitate, ca imediata inanifestare a ceva. Ce îl transcende.

Este clar că 1n acest stadiu origirtar se poate dera că problema certitudinii, nu eXiStă”. Cum nu, există ici o religie în sens propriu: căci atât problema certi7 tudinii ca problemă, câtsi vine de la re, ligare.

— Adică a reuM) presupun o stare de separație, ce. Rtu-este Încă îri vreun fel prezentă. Aici, individualui si

Întregul sUnt unul și același lucru, Eul cu non-Eul, spiritul cu natura; aceasta tocni ai flin cleă individualui ca atare nu s-a născut încă,, ÎrA eL., inșși viața universală curge și răsună nemijlocit; în ea, el este pierclut, aliİnentat și susținut asemeni flintei 1n formare în pântecal matern. De aceea cerlitudinea. Nu poate constitui aici o problemă,. Ea este 1n schimb matena unei experiențe directe, este un „acesta”, ceva n Chip intuitiv evident ce se descoperă caz după. Caz fără mediere, confonn acelei. Siguranțe instantanee și acei. Ei mirabile științe ce se fac Încă sirntite în viața instinctelor.

Acestui staditt, principiu este dec poaâi1.11-rnează un al doilea – sau, rrmı bi-ne zis, poate unna un al doilea Căci calea spiritului este esențial calea libertății și a vorbi de o iege transcendentă – fie ea naturală, rațională S311 rnorală, din care ar purcede neperrnutabil secvența unor determinate situații, nu are. Alci vreun sens; trecerea de Ja un stadiu ht ceLălalt este în schimb necondiționat; a se dad se întâmplă, sensul ei este o nedeductibilă, absolută afirmație, o afirmație căreia, deci, nu numai că nu se pocue, ci mai ales nu trebidesă i. se ceară o rnotjvatie utterioară.

Acurn, i. n acest al doilea stadiu, unnind „epocii spontaneității”, Eul tinde spre o. autonomie și o existentă individuală – ceea ce așacıarriu se ÎntÂmpla decât

În virtutea faptului. Dă. Onginara conexiune cu întregul se destramă treptat, realizÂndu-se o. gradată. Rupere din UniVersal. Ceea ce înainte era iniiri individualui.1i devine stra7in și de nepătruns, ceea ce siguranța înfățișa ca indiscutabilă evidentă clevine problemalic. Înaintea Eului răsare non-Eul, înaintea Omului; natura. Lar expenenta se ris4>este extenoritate. și particularitate ale căror etemente se affă față de Eu într-un raport contingent: este oceanul nesfârșit fornelor. și flințelor, al generăni și corupeni, al devenini și permutăni; -este neb. Unia nelmblânzită ii fenornenelor, curgerea piez_isă a „lucrunlor ce sunt și ce S'int”. 1n care indivtd. Ul, în pritnu [tnoment al nașterii sale, se trezește; el se află deei tlrıt într-o Întâmplare de neÎnțeles, atins dipă de clipă de felurita fulgerare a fenomenelor și impuisurilor contradictorii, timp 1n care substanța sa se destra. Mă, îndură moartea unității și siguranței de sine. Si cu cit Eul înaintează.

Sa afirmare, cu atât mai energică se înalță Trnpotriva lui antiteza cehılcl, a iraționalului și contingentului. Este deci firesc ca într-un prim-moment omuțIn c-are răsurtă Încă nostalgia și sentimentul onginarci stări de fie tentat să considere lumea ca un loc de ispășire, expl [cabilă doar ca urmare a une: căderi,, ca violență a unel „injustiții, primordiale, sau ca iluzie „ignovast0., (avidyâ) -1n orice caz, ca. O non-valoare, ca o aventură negativă,. Din care. Important e doar: să scapi teafăr. A-vem deci posibilitatea de a înțelege atfel și „locul, ideal

a_1 pesimismului și ascetismului proprii Orientului upanistic și budist, primei culturi grecești și cișiar creștinismului primitiv. Și fiindcă modul contingent și fenomenal al care se manifestă viața nu este decât necesara urmare a edificării lui ca principiu, autoritar; această direcție. Căci are valoarea unei retrageri, a unei mișcări regresive, Ca exprimând, de fapt, teama și a contradicției unei încă insuficiente proprii afirmări. Și fiindcă această afirmație oricum petrecut, re. Zădărnici nu poate re: stăruirea stării orfice, ci fi. E topirea în născut sau nirguna-brahmanistic într-un principiu amorf ce devoră. Orice. Realitate concretă fie dualismul elat stoic, Incarnarea omului înainte de nașterea fenomenelor cărora refuză să. Le recunoască acel lucru fără să poată însă să se sustragă violenței lor. De a. 17. 0 a doua reacție la o asem. Enea stare de lucruri e cea proprie poziției ce, în care se. Exprimă Încercarea de a recupera haosul fenomenelor în principii de ordine și în legături uniforme – aceasta prin. Mijlocirea organului discursiv: conceptul pe de-o parte, relația matematică pe de alta. Omul caută a face lucruri într-un sistem de cunoștințe, urmărind succedaneul acelei unități anonime dintre universal și particular, al acelei cuprinderi intrinseci a întreg, de care în stadiul său preindividual, Se bucura ca de viață nemijlocită; astfel încât înregistrarea fenomenului particular sub o lege generală îi. Servește acum drept criteriu de certitudine. _De. Fapt, această certitudine. Este apăsătoare și precară.”, Întrucât critică pe această cale nu s-ar putea rezolva! Va cu adevărat natura accidentală a raportului. Conform căntărilor lucrurile, în această fază ulterioară, se înfățișează lui Astfel, în primul rând, a un fapt el și 1 ce nu înseamnă oare. Să o. contingentă cu alta? Îmi al doilea rând, așa cum se va arăta curând mai în detaliu, conceptul poate să dea seama de ceea ce constituie esența. Unui Jueru, sau ansamblul detaliilor ce logice o definesc, dar 01 este neputincios în a-i deduce – și cu atât mai mult „în a-i produce „existența”, faptul născut de fapt R.p, Îc;” (ciasein): a lucru real. Ceea ce 50 poate ilumina cu o la îndemână referire la vederile celei ruai recente fizici, unde prin Einstein, 37 și Eddington s-a realizat un efort de-a dreptul superb spre un sistem de unificare și deducție globală a multiplicității fenomenelor. De aici și teoria care, odată descoperite așa-zisele „curbături” sau „construcții” spațiale, poate să de. Duce toate fenomenele gravitico-electrice ce se d. egajă, mai puțin însă rațiunea curburilor înseși, ce rămân un datum brut în fața căruia se oprește, mulțumindu-se cu presupuziții. Rămâne pe mai departe precaritatea unui întreg fundamental – în fond, cele o mie de sentințe de Întrebare n-ai dispărut de tot spre a fi înlocuite cu unul de o mie de ori mai mare. El rădăcină în fața u. nui „fapt”, a Căci fiind așa cum ar putea să fie și al. De 1, fără ea: efectiv. 1 său fel de a fi astfel iar nu altfel să depindă de el sau să poată fi. Pătruns de el, nu poate să întemeieze vreo certitudine reală. Se impune deci o stare de incertitudine. Xamen-atenție; fiindcă din chiar evoluția acesteia porție drumul individual spre o completă, Căci distincția afirmare de sine. 0 asemenea. Ea evoluează se

cortjugă cu cercetarea critică irz jund problernet curtaașterii. Fapt e oclată ce Euls-a constituit ca prinetpiu în sine, centru distinet autoreferentiztl, Însuși faptul că el poate în general să eoraunice cu ceva altceva deelt 'el, Însuși faptul că el poate în general să cunoască, apare ca un mister singular. Și ființele es. Te evident că aflincludu-se subiectul de-o parte, obiectul de cealaltă. Nu mai e chip cîe a Înțelege cum a. cea conexitate a lor, cheazășie a cunoașterii, este posibilă, și i făndeă pe celelalte parte Ful posedă deja conștiința de sine și nu se mai poate întoarce. Ja acea stare de ingenuă adeviziune, d. e pătrundere cu lucrurile, condiționată de chiar comportamentul Ineă pasiv, rămâne desehisă o singură cale spre problema cunoașterii, și anume: negarea ideli că o realitate existentă în sine. Înșăși ar vreun serts, afirmația că Substanta lucrurilor constă pur și simplu în reprezentarea sau gândirea lor de către Eu, Înțelegerea deci că Întregul sistem mondial, în înțogătia neuprinsă a formelor, cu. Oceanele, Sorii și Căile lui lactee, nu este decît un fenomen. Ornen, o apariție datorată acestui Eu și prin acest Eu, în afara căruia nu s-ar putea garanta coerent vreodată existență. De-a lungul unui asemenea drum, omul vede așadar cum se surpă treptat toate puterile de sprijin și toate acele naturale evi.

— Dește pe care se baa – acum totul iese dintr-o parte pentru el înclotelnic, problematic, accidental. Tot ceea ce știe e că. Acton se află determinat în fel și chip.

— Eă aceasta este actuala și expertentă, acestea sunt legile și categoriile conform cărora este constrâns să gîndească. Dar despre ternele unei asemenea determinări, despre acele legi și categorii, el nu știe nimic, și astfel nimeni n-a. R putea garanta că lucrurile.

— Dacă așa stau – și au stat în cazurile observate, nu pot să se schimbe brusc. Se, că orice uniformitate sau constantă nu este abstractă. și precară, eă, bazat) e o rațional-dă. Contingență, acest sistem de fenomene și de categorii este deosebit un episod fugar, risipit într-o ireductibilă, imprevizibilă aventură. Dacă, după aceasta, individul mai caută un purtător statornic, doar în „Eu” său poate să-l găsească. Lumea este o reprezentare, în: tun: dar se poate vorbi oare de reprezentare fără să presupui totodată existența unui „reprezentant”. A unu. I subiect anume Care s-o reprezintă? Lumea e un vis: dar orice nu implică oare un visător? Se poate. Nurni fi, înzoriu, inexistent ansamblul experienței, dar cel ce există p. enunțează afirmă această. Falsitate, înzi, inexistentă nu poate fi fals, iluzor, inexistent. Dincolo de pieșul și flucuația ce sînt și nu sunt,, există cîei o singură certitudine: EuL Nurnai aki individul. P.11.0 posesie, are o certitudine. Absolută și prin ea „înșăși evidentă. Despre tot ceea ce nimeni oceanut necuprins al numelor și. Ființelor – nu există Q. reală certitudine: născut, pre. Caritate, violența unui brut, irațional „a fi acolo”, lată principii. „Numai eu sînt – restul e reprezentarea mea” – astfel se poate deci Înțelege concluzia ce (ui de-al doilea stadiu.

Înainte de a. treee mai d. eparte, trebuie relevată ace.st moment critic al istorid ideale a să fie duS i trăit pina. I.a sfârșit. Nu înainte ca el Să se fi îndoit LIC toate și să le fi negat,. Ntt Înainte ca el să se flrtconjurat de deșert, nu înainte-ca orică_rei reafi Indurat irealiwtea, oricărei lumini, ÎntunericUl; nu Înainte ca el să fi distnis oricc reazernSail refugiu și să descopere punctul „marii singurăță-ți” – nu Înainte de toate acestea poate individul să se numească eu adevărat as-tret, rtu krainte de toate acestea este el o ființă autononiă și autoconștientă. Ace. Ș.1 aet negativ, această ruptură. Absolută. Din ceea ce îi conferea Înainte consistentă, îl face acum sd exism.! Tot așa curn,. Conformn energicului dicton al lui Stirner, Eul nu este totul], ci ceea. Ce disttuge totul; prin aceasta absointă negativitate rezona_ză In om ace [prăncipiu tragic care – așa curn. A.fost În-trevăzut cle budlsm – îl face superior ansarnbld naturii și iiii însăși Împărăția „zeilor”.

Se poate preciza locul unui asemeriea Eu după cum unnează. Orice experiență este inseparabil Însoțită de precizarea, imJiciiă sau explicită, că ea este ef experiență t tn&a. Autorefernia; ahamkâra înctaflzicii eSte condiția elernentară, fă. Ră de care nu e de conceput vreo realitate, căd singura realitate despre care pot să vorbesc concret este cea care, Intr-un sau altu], se rezolvă într-o. Experiență a se desprindă -acest principiu autoreferential de conținuturile particulare al. E.experiențelor, pentru a rnodela într-un fel sinele. Atunci. Avem: EU egal EU, adică Q.experiență directă, o posesiune, c. eva simplu in_efabil. Ace: astă experiență nudă este anterioară, 'fapt și de drept, alte experiențe -S. E poate

Spune uii ea este ca pânza pe care 2tpoi toate experie. Nteie particulare se de-cupează: aici avem acel „viziortar ce nu e niciodată văzur, acel „cunoscător ce nct este niciodată. CUnoscut,, acel pUnct de Centralitate pură despre care. VOrbeSC Upanișadele și față de care orice experiență particulară, fenomen sau gândire este un postertts, ceva ce clupă isea1ă la periferie. Atenție: aici nu e vorba de un Ell „superio. R,, nici. De un Eu”inferior,, nici de un Ej „empinc,, \$1 năcă de un Eu, transcend. Ental”, săMple nurne și abstra. Ctăuni conCeptuale ci de Eul iei din acea. Absohităprezență care s'int îTl profunzimea fâin i mele un asenlenea Eu este ceva ce se 7.12141țiptic4; <eY: ce este., isingurul și fără secuncl,, este destul de clar. A vorbi de ati. & Euri de la acest nivel e, termeni. Ce. Lelalte Euri, de vreme ce sunt „altele,, nu sUnt „Eu,,ci. Conținuturi particulare prezente îri. Experienta a.4&t, 7.

— Deci obiecte”, cunoscuți,, ce muh cur. Tccptul unuă cunos. Cător i al unui subtect, nu subieetul, nu eunoscătorul 10 sine Gtnume ca autoexperiență), căci, ca atare, el este unie și necomunicabil. Fenomene particulareân 4 CeSt mare fenomen.1: care este lumea – unde, ca inc1vid., rtă trezesc „celelalte Euri îi Împărtășesc contingenta, sUnt ceva a eăror principiu Îmi scapă, despre eare nu arn vreo reală certitudine tpoate că și visele nu-nti in_fățișează (leeit aparenta altor ființe asemănătoare mie? Și n-ar putea. fi așa-zisa experiență. Re-

ală un v-ts măă puternic și statornic peetluăt it mine, așa cum a presupus analiza c-arteziar. Ȃ, de un oare. Car. E spirăt?), ce cad 1n afara celui care cloar el poate fi pentru mine șărul rnarea cea mare a existenței. Iată un punct asupra Căsuia trebuie să fim cu osebie atenți: cel ce., fie d.in rațiuni morale sau sentimentale – Ia drept vorbind, rebranș 1nclu-Se la precedenta fază a evidenței naturale fie din insuficienta refle. Tlei critice, n-a ajuns să extindă îndoială 111. Realitatea Însăși a celorlalți subiecți și, conceapă ca pe nimic. A_ltceva decât ca pe repreZentările sa. Le, acela n-a realizat. 1n profunzărne acea detașare despre care s-a vorbăt mal Înainte, și de aceea nu s-a pătruns 1ncă perfect de pura esență a

Acela încă nu e copt pentru trecerea. Ia a treia epocă – căcade n'înft. Nu poate fi sigur 1n mod abg.) lut cel ce nu a știut 6. Se Îndoiască mal Înainte de

Trecând deci! A a treia fază, vom spune de Îndată în ea are loc o depășire a laturii ne. Gative, legată de edificarea individualității. așa cum cel aruncat, printr-o nefastă 1ntrnplare, pe o ănsulă pustie, stămulat, de prina spaimă, de vo-Înța de a trăi., pornește să caute și să creeze migoace pentru o. nbu:1. Exăstentă, tot astfel individul ee se sinite deja. Singur cu sine Însușă îfl Întreg cuprinsul liitnii pciate ajunge să găsească înlăuntrul Său un principiu îustare să fixeze o nouă realitate dincoto de ordinea aparentei și a siinplei reprentări, 1n. Care toate lucrurile sTrir d. eja sCufundate. Acest principiu este PUTEREA DE DOMINARE. Eul, de fap. T, ntr 'este tîfl lucru. Un_ „dat”, un „fapt”, ci,, esendeveffirea tialmente, un centru profund cle voința și de putere. Cum a spus Fichte, el nu există dect 1n măsura 1n care se impune – și numai o pură impunere este, la drept vorbind, „existența”, sa. Astfel-se dekVăluie, printr-o-ulterioară autoaprofundare, natura celui punct de Sprijin, realizat îri al doilea stadiu. Acum, acest punct ferm poate să7și COM1111iCC propria consistență celui ce are,. Și asta, evident, elnd sunt recuperate, conform relației proprii cu afirmarea neCondiționată a diferitele trepte ale acelei realități ce mai înainte se înfățișa iraționalului ca o. contingenta brută, în absența patticipăni voinței Euliii – aproape ca într-un vis. Rămâne de atacat o definire a acestui stadiu, astfel inclt să se califice obiectul prezentei lucrăd, i anutne raportul individului cu devenirea iumii. Între timp, se poate spune care este criteriul de certitudine ce se impune în acest punct. El este exprimat. Cle „Există absolută certitudineși dec, e realitate ce poate fi postzdata – numai a acelor luouri”. Auute de Eu sine, a faptului cd sunt. Sau nu sfint, ed sunt as„el Sau sunt alifel, „în funcție de dominare, principiu sau cauz4; cit despre celelalte, numai 1n măsura a ceea ce satisface în ele un aserne. Nea critedu”. Aceste lucruri depind, de fapt, 1n Întregime de puterea EuIut, patticipă la evidenta intri. Nsecă, inerentă principinffii nud al celuiia.

Dorind dccii să dezvoltăm poziția asumată de cOnștiința în al treilea tadiu, vom lua 'in discuție uniea 01) iectie adev'ărată.

— Intluită de idealismul absolut.

Isniul absolut formulează -doctrina ce caută să transforme în ceva pozitiv acea strădanie negativă de critică și îndoială ce definește al doilea stadiu; și asta, înesitnd să înțeleagă omul ca pe un fenomen, ca pe o simplă apariție (unica conchr7de legitimă a cercetării pentru a-l Intel-ege ca pe ceva impus, creat d. Ett. Așadar, cÂnd e Vdrbarde a rrtai reprezenta, ci de iMpune st a crea, iritră în joc co. nceptul u. nei libere voințe, și atunci se ridică această problemă: Eu pol St reduc lumea la reprezentarea mea, dar jîind la ce punct pot s-o redttc și 1., vointta i libertatea mea? În acest punct crucial. Trebuie înțeleasă diferența între spontaneitate și voințd. Spontaneitate avent acolo unde, luI fiind iclentic eu realul, sau ceea ce este fiind nutnal ce putea să fie, actul are forma unei impermutabile agregări.” suită brutală de Întâmplare și deziăntuire, și -este pasiv, neN-tincios față de sine îrisuși. În schimb, îri voința există un excesal posibilului 1-ăță d. e real, nu se treCe de la posibil la real irnecliat, ci un punct de autarhie, de potestas domină actul ca extrernă, necondiționata rațiune a e) dstentei lui sau a non-existenței lui, a modului său de a fi așa sau de a fi altfel ca act ee este nun-rai anul din. Cele posibile, ba chiar și cele posibile în același timp. E important să observăm că atât spontaneitatea, Cât și voința pot să se considere libere: Insă, în timp ce 1n spontanettate este vorba de o libertate cu totul negativă, de o libettate ce vrea pur și simplu să spună: „nu fi determinat din exterior”, în voința avem o libertate pozitivă, o libertate ce 1nseamnă absolută absenț4 a condițiilor, fie ele interioare sau exterioare, absenta deci a contingentei sau, clacă preferați, a arbitraritld actului.

O dată Înteleasă această distincție, ce nu se reazemă atÂt pe concepte și subtilități intelectuale, cit mai degrabă pe un ciaturn imediat al conștiinței, pe o evidentă interioară pe care fie o ai, fie nu o ai, eind idcalismul absolut, contrar sistemului iealității. Afirmă că Eul a fost cei ce 1-a impus, este evident că el se referă nu la o voință, ci la o spont-meitate. Se referă. De fapt, ta -acea activitate prin care luerurile sUnt percepute făcute intim. E Eului noStru, ta âcel elementar „acord” prin care ne clăm searna de ele – atord care, daeă este conclitie necesard pentru otice realitate, ca realitate experime. Ntată de Eu (căci despre altă realitate noi nu putem să ne pronunțăm coerent) este cieparte de a fi și condiție suficientd. De fapt, reprezentarea reatului nu este dorninată de posibil, Eut este pasiv față de propriut act – el nu atÂt afirmă lucrurile, cit mai degrabă lucturile s-ar afirma 1n el. Aserneni paSiunii și emoreprezentarea este Ceva al mezt, ceva ce eu extrag dinlăuntru meu (și 1)1ml a-ici merge tegitimitatea instanței iclealismului, de attfel satisfăcută locă de Leibnri), dar nu este nzine, căci nu mă afiu în relația de a stăpâni determinările ei, așa Incit să mi se etaleze spectacolui realității ca atare, iar nu reafitatea pe care-eu o vreau. Prin 11 rmare: idealismul poate spune Cd _Ettl a fost cel care a impus natura, de vreme ce el reduce la naturd, de vrenze ce despre acel Eu, ce este fibertate, nimic sau,? Nai se face

cd n-ar ști si, cit un evicent parcdogism, schinzbd conceptul de Eu cu cel al principizdui de 1. -) ontaneitate. Pot spune că eu am fost cet ce a impus natura, dar eu în timp ce sUnt. Spontaneitate, nu cit timp sunt propriu-zis un Eu, adică libertate și dominare. Acesta e primul punct.

Rea USMU1, referinclu-se t [00.112i la purictut realei inofetă deci un argUment Ln Intregirne legitim. El ne pune 1n fata oricărei contingente a experienței, de exemplu, 1n fata unei furturti, și ne întreabă dacă putem spune că noi am fost cei cărc am „impus-oîn timp ee iclealistul ar răspunde afirmativ – și asta fandcă, așa cum s-a spus, pentru el „a impune„. Înseamnă pur și sirnplu a reprezenta cu „liberă necesitate„ noi, In schimb, referindu-ne b o impunere pe care principiul dominării necondiționatei tiberătăi o reelamă, vom răspunde: „Acest lucru, într-adevăr, este impus de Eu„. Re. Alistui intervine imediat: „Fiindeă nu este irnpus cl Eu, trebuie sa fie altceva să-l impună” siargurnentează cu o cauză reală sau existentă în si.ne a reprezentărilor, curn ar fi Dumnezeu, materia, noumenul etc. Aici se a_fiă, de fapt, eroarea și punctul în care ne permiternsăatragem atenția

A spupte că eți, ca Eu, anume ca principiu saficient și nte pot să md recunosc drept cau2-41 necondiționată. A reprezentărilor/7U înseamnd deloc cd aceste reprezentdri shu cauzate de „altceva.”, avfnă ca s-uhstrat lucruri reale sau existente „in sine, ci vrea pur și sămplu sd semnifice că eu sunt insuficient pentru o paile a cictivității. I mele, ce este incd spontamitate, cd o agfel de parte nu eFnct'i MORALIZATĂ, cd Eul ea tate indurdân ett o PRIVAȚILITVE. Tot ceea ce nu izbândesc, tot ceea ce rezistă voinței mele, nu este decât o privațiune a acestei voințe înși, ceva negativ, nu o o _non-fitrită. De aceea realistul se compro. Mite prin opacitatea sa: In referirea la „altceva”.

— Dumnezeu, n. oumen, substanța etc. Face liri non-flința o numește real ceea ce, nefiind nimir altceva decât o negație și un gol în corpul nernmițplicabil al activității mele, ar trebui, în schimb, să \$e numească ireaL

Confirmaxe a acestei priVattu_ni îiiseși: actului ce, dorninu'idu-te, posedÂndu-le, anulează lucrurilc și răscumpără privațiunea, el îi substituie actul ce le recunoaște și care le dă îri chip super. Stitios o fi_intă și o realitate autonomă. Chiar de la primul act se revendică Criterul de certitudine din a treia fază: ei cere anume ca Eul liber și nud al individukii să poată afirma rie principiul Idealtsmului absolut, s. i ded să spună.:„Într-adevăr, eu Însurai Sunt cauza și StăpÂnul acestei lurni, în care mă trăiesc”. Dar Când va fi posibilă această afirmație? Firește, cirid inrliviclul s-a mÂntuit într-un corp de iffiertate de obscura patima a Lumii, când a izbutit depășirea formet în care își trăteste activitatea de a reprezenta (acea activitate prin care se fbrmează el. Spectacolul universului), de la spontaneitate de! A coincidenta intre posibil și real la nudă, necondiționata cauzalttate, adică tvințaputernicd=. Că numai într-o asemenea viziune actul are o valc3are cosmică, st că în viziunea realiismului activ-itateea este deposdata

de orice sens și scop adevărat, este cu prisosință clar. Adevărul e că activitatea are într-adevăr urt sens și o valoare numai a. colo unde e de făcut real ceva, ce deja nu e astfel. Acest lucru se învederează tocmai acolo unde „akcevai, sau ceea ce oglindește mita libertății mele, este înțeles nu ca o realitate, ci ca o negație și ca un gol: lumea apare atunci sub forma a ceva incomplet, a CeVa ce reclamă integrarea sa în aceș act al individului prin care necesitatea să devină libertate, în acea creștere a auto-afirmării prin care actualitatea puternică a Unicului să se extindă și să. Se reafirme peste ceea ce este privațiune. Dacă, în schimb, se presupune că, altceva ca atare – anume chiar acel principiu ce-m. I mărginește libertatea este nu o privațiune și o non-ființă, ci o pozitivitate și c) realitate – a. tunci totul e deja perfect, „ființa, sta. LtceVa nu trebuie făcut. Orice scop sau valoare a activității Să devinirii, orice responsabilitate cade – Căci golurile nu sunt si. Golurile ființei în general „altceva-ul,„ cu realitatea ce i s-a atribuit, ie umple. Schimb, în celălalt caz, întreaga lume aparca o obscureroasă cerere adresată Eului, pentru acesta să se dăruie sieși, după putere, și astfel realizeze în ființa, mântuire de privațiune, să-I facă real. Iar de Venirea – ceea ce eu fac – are atunci valoare, o valoare cosmică. Exarnin lnd mai -amănnutit poziția realistă, se vede că ea se bazează pe această premiză: că o activitate imperfectă, o a. ctivitate limitată prin ea însăși nu poate fi. Concepută, că, imediat ce se face simțită o activitate limitată, trebuie să ne gândim la ceea ce provoacă această limitare. De fapt, așa stau lucrurile în. Privința cunoașterii: în lucruri există un aspect prin care ele depind indiscutabil de activitatea Eului, aspect ce se referă la reprezentarea lor în general sau la experimentarea lor; dar mai există un al doilea aspect, ce reprezintă o latură negativă.”. în activitatea Eului, referitor tocmai la neputința de a percepe, de a nu percepe sau a nu schimba percepția după cum se vrea. Deci, pe ce se bazează realismul? Unar pe faptul că este simțită, nevoia de a da o explicație acestor limitări, întrucât el nu vrea să admită că o activitate limitată, adică o activitate incompletă, este primordială, și deci simte nevoia să explice limitarea prin acel „altceva”; se referă deci la o realitate diferită. De Eu captate ca cauză a repre. Zentărilor. Dar o asemenea premiză a realismului este tot ce poate fi mai contestabil. Concepția de acoperire este aceasta: ceea ce e primordial trebuie să fie absolutul, iar tot e.

— Eea ee este particularitate și ființitudine nu este de conceput altfel decât ca o negație operată. De unde pleritudinea acestAli absolut preexistent. Este vorba, adică, de poziția platonice și spinoziană exprimată de principiul: „Ceea ce există cu adevărat. Este universalul; particularul prin el însuși nu există, a. die. A: în ceea ce este, E univenwhgiar in. Ceea ee este propriu-zis particularul nu, e, este rece și plată negație”. U-nei așternerea concepției i se. Poate contrapune cealaltă, după care nu se poate presupune absolutul în finit. Și în particular. Schimb se admite că. Primordialtd este exact finitul și particularul, înțelese însă nu ca în sine contradicții, Ct drept ceva incomplet, nu drept ceva ce nu

există prin sine îui, ci drept ceva ce deja, într-o anurne măintă) care, singur, ne vine impus de o analiză pozitivă. și de a explica reprezentarea prin referirea realistă la un „akceva eare s-o cauzeze cauționeze. Asta ar

Insernna nu atât o divagație: _intelecWală, cât mai clegrabă leneșul sofisrn al. Celui ce, neavenit, fuge deact. De acee. A, concepția din al treilea stadiu de dezvoltare a individului, este, pe scurt, următarea: un continuum de activitate ce are ca liniile, pe de-o parte, spontaneitatea, pe altă parte, voința liberă. Spontaneitatea este uniVersală, voință liberă, individuală. Aceste limite se află între ele ca puterel față de act: tot ceca ce experiență este obiectivitate. Nernilloire, necesitate este, față. De reperul iriclivâclualuhii, non-fiinta inerentă deținerii puteni – și aici se va înțelege. Poatela ee feeau aluzie anurnAi mistici cÂnd verbeau despre „obscura patimă lumii”, de „negrăita suferința a firii”, În eare trupul „Omului eereșe” este crueificat. Faț'ă de o astfel de tenei) ră., de o-asemenea privațiune,. Libertatea este gçtut și flacăra lurninoasă; iar lumea devine, face reală conform realității absolute nurnai în și prin aecastă fla (Tiră, adieă riurnai îri măsura În eare dul, afirmându-se În punctul puterii

Consumă, Își arde natura originară, făcuta., din sporaaneitate. Urt punct fundamental-nurnai absolut”, nuniai În „Autarli” lurnea devine reală:5kg-idența ce și-o dă sieȘi dă naturil o ființă, o cOnSissură, posedă ființa și pentru care absolutul nu reprezintă negația, ci evoluția, punctui În care el Își perfecționează propriul principitt după un proces cOritinuu de la minus la plus, de la potență ia aet, de la. Un grad mai slab La un gra. D mai intens de acn, iaLitare

Or, într-o asemenea coriceptie – ce se impune oriunde dezvoltarea, sinte2a și devenirea n.0 sUnt. Vorbe goale ceea ce vine thai întâi Intrudt vine mai Înainte are parte cle un anume grad de „privațiune”, ce natural si, într-un fel, cere să fie explicat.

Explicarea sa, eventuală, nu se află absolut liiiit de puterea unui „altceva”, În procesul incompletului ce se integrează, al puterii ce arde În act, Întrucât nu e IQc de. Explicat, ci de acționat; de pomit într-o mai intensă afirrnare' Se poate contesta premiza realismului, se poate recuza conceptul spinozian negație pe care ea se bazează. Fiindcă lucrurile sUnt, în măsura În care Mai aleS sunt reprezentate, așa indt un grad de activitate și deci de pozitivitate e deja rtindcă Eul se poate experimenta nernjjlocit ca o energie, ca un principiu de acțiune, ea în ceva ce nu cere altora ființa sa; fiindcă., de drept, nu există.0 iimită nepermutabilă pentru dezVOLTarea puterii; nu exiStă vreo neeesitate d. e a transcende, aliniat problemei cunoasteni, conceputul unei activități imperfecte (curn e spontaneitatea făt. Ă de voIr tentă, o. certitudine și o. rațiune pe care ea, Înainte de el, n-o poseda, dar o cerea. Inck a căuta adevănil certitudinea În natură e. absurd: căci natura ca atare este privațiune, steresis, iar ccrtitudinea și adevărul nu le are_ în sine, ci îri individ, i tOWȘ: i le are în măsura care Lrtiividulși le dă sieși. Lurnea exista YIU)77ai clac4 ei exisia. Dar această fi_intă el nu. Și-o

va dobândi din afara iui, căei, având-o de! A alicie (cine) va, eL n-ar mai ființa
fincl numai ceea ce. Există priasinc kat. K161.0sdacă, prin urmare, el nu se fa-
ce pro, priul rn_intuitor, nimie nu-l va putea rnIntui vreădata.-

Doar așa explicația și adevărul nu stau înitpoi, ci Fnainte nu într, o dedu-
cție, ci In treerea! A act. Întreaga n. atură., ansainblul. De ființe ce se reazernă
Qecarc.pe altc. Eva, giavitează îrl jurul indiv iclulu cel ce nevoi. E dc nimic, cel
ce nu se sprijklă pe nimic – iată. De Ce au ne-vOle toate ființele, pe ce se reaze-
mă tele, și cu eare, împreună, îri măsura In eare sunt,. SUnť unul. El. Singur,
asemeni eelul ce are In sine Însuși propriul principeiu, asemeni celui ce este „en-
titate de posesiune”, ce este „convins”, sustirie povara ei, ce] consisi. EK afiraa'
procesul universal și îri el găsește condiția cceă.: c-c din Veșnicie exista șť unde
are destinația fânață. De accea,. Cloar In punerii unde individul se realize_ază
'in fulgurația puterii t-ăsare c.) finalitate, o. ratiurte și un terin natură: rzu.
Ntainte – el

1., este cel. Ce i-o dă. Ea o cere actului său. PrIn urmare, un si_ngur imperativ
are de-acurn fă.

— Te DUMNEZEU, și astfel clă fiiiță, SALVEAZĂ turnea”.

Pentr-u l ilumina aceSt punct, vorn apropia. DOttă considerații, una referi-
toare la problema esenței și existenței, cesialtala proi3Jema lui unu și muli. Lu-
erunle sUnt esența și exIstentă. Ideea cle 100 de taleri și acce. A de 1,00 de ta-
leri reali iiu sunt, evicent, acclasi 1 Li – cru. Totuși, în eci 100 de taleri reali,
așa eum a: trătat Kant, nu e euprins, din punct de vedere logic, nimie plus față
de ideea celor 100 cle taleri. Prin urinare, cliferenta Intre unii și alții se face Int.
Trțelt nc refeffin ceva ireductibi.1 ta eletrientui logie. Acet ceva e:3te., exis-
tența,, opusă „esenței” (sau, raat riguros, reem's, tenfiaie opus lui esse essentiae).
Ti acurn. Un al dbilea punct. Pentru esența unei realități determinate.

Piut explicattv este cOnceprul: clnd o realitate este prin concept conStruită
genetic în toate detalitle ce-o argumentația explicativă în ordinea esenței este
cpuizată. Așadar, 1111 obiect eărmia i s-a pătturis In îatregime ceea ce. Este
arji făptui brutal de „a fi aeolo”

Qbiect real, iată un lucru ce scapă îri Întregime exJ

1 tl, 1, k1.1,11 plicatiei raționale, fiind iun alogosiar pdncipiul piicativ atlec-
vat acestuia nu este conceptul, ci voința, sau, mai bine spus, putereu De fapt,
simpld existentă a lucrurilor constituie pentru mine iin mister atÂta timp cât ea
are caractedil unui dat brut, a ceva ce există fără participarea voinței mele, im-
punându-se chiar violent acesteia; pe scurt: ca oprivatiune a activității. în timp
ce esența pot s, o gândesc -si,. Cleci, „s-0 construiesc”, existenta o îndur pur și
sirnpļu. Să ne itnaginăm., schimb, o situație Tri ca_re se poate lega existenta lu-
crudlor cu a le vrea necondiționat, adică vOința mea -ă albă valoare de putere
creatoare: atunci existenta de fitpt, dincolo de conceptul lor, ar Înceta să fie
pentru mine un mister, climpotrivă, mi-ar fi perfect – ar fi explicltă. Es'ență și

existenței ca principii explicative construcția ideală prin mijlocirea kindrului și probarea reală prin mijlocirea voinței. Este al doilea punct.

Iată și al treilea punct.: între construcția ideală și voința creatoare. Între esență și existență – nu este o diferență de fond, ci numai de grad. Ideea este deja un grad al afirmației reale; iar așa-zisa realitate obiectivă nu este decât „afirmația mai intensă și completă”. Aceste puteri, în formă elementară, determină lucrul gândit sau reprezentat. Realitatea nu este decât actul ideii, prin care aceasta se individualizează și se exprimă în întregime pe sine. Așa cum ideea este decât o realitate. Puterea/ă, adică o realitate pur simplă scilicet sau în stare inițială. Între una și cealaltă nu există așadar salt, ci progresivitate. 100. De Taleri 100. De talere reali nu sunt, firește, același lucru – dar asta nu e atât, ar, (așa cum ar putea să gândească cine crede că gândirea, iar nu o putere, este imaginea impersonală a unei realități obiective), ci sensul că cei 100 de taleri reali sunt cea mai profundă. Intensă putere, expresie a actului magic, a afirmării corespunzătoare celor 100 de taleri din gând. Și acum să unificăm acest rezultat cu ceea ce s-a spus în 11121 SUS, există o „existență care e moarte, privațiune, irealitate” și, ca atare, ea corespunde spontaneității de a reprezenta, răstănaș din prima epocă, în care actul e pasiv față de sine însuși, când Eul nu stăpânește ca propriul stăpân. Nu există certitudine în privința acestei existențe: ne depinzând de mine, ca pasiunea sau erozia, fiind o pură întâmplare, o peccelluiește în principiu radicală contingență. Există.

— În schimbul, o a doua existență, aceea pe care o voință ridicată la putere poate neconditionat să o producă: doar aceasta e propriu-zis existența, realitate absolută.” și numai despre ea – oclă – unit doar cu sine însuși în posesiune și dominare poate Eul. Să aibă o certitudine reală. Între o existență cealaltă se află activitatea mentală propriu-zisă.

Fel spus: dincolo de limita ideală și a omului necesității purei naturii și spontaneității dincolo de „privațiunea” sa, individul se bucură în ordine rațională sau ideală de un prim grad de actualitate suficientă și liberă. Acest grad tinde să se perfecționeze astfel încât puterea se reafirmă la nivele tot mai complexe și profunde ale spontaneității – al. E străvechi naturi sau ale universalității până la dominarea grafului intensiv însuși al existenței reale. Atunci, din obscură pasiune și sălbatic-desen al căutării din privațiune, lumea va deveni adunată al individului, prin care se va mântui și pătrunde. Se poate observa în trecere. Cum, dintr-o. Așternerea perspectivă asupra esenței și existenței, se degajă paradoxul celor două esențe. Decât adevăr adevărat. Știu că) ar o. emare puternică. Să n. e explicăm cu un exemplu. Să presupunem că. E. 1. Spun fata din nevoastră, ce nu vedeți, că alături există o plantă. Iată o afirmație falsă – adică pentru mine, cit și pentru din nevoastră. Lăsați ce constă respectiva falsitate? În faptul că. Ideea de plantă, Atât pentru mine, și pentru din nevoastră, nu e corectă pentru vreă existență: sau, mai exact, că acea voință ce corect răspunde la plantă

este neretlevantă și Lipsită de putere în fata celeilalte voințe. Căreia îi corespunde reprezentarea reată a medittului, în care nici eu, nici clumneavoastră nu vedem vreo plantă. Nurnai că raportul Tntre aceste clouă voințe poate fi răsni-mat. În prirrinl rÂnd, dincol.ci. De simpla i palida imagine mentala a p. lantei, pot s-o rn. Aterializez în închipuire; în al doilea rÂnd, pot s-o percep Tri afară ca pe o halucinare subiectivă; treilea rând, pot să acționez asupra altor constin-te,. Astfel incit i ele să o perceapă ca i într-o sugestie colectivă. Inclt Tnsăși pu-terea poate fi co. ntinuată într-o afirmare ciin ce în. Ce mai intensă, până Când însuși, nivelul existenței reale este rnarnat, și atunci, corespunzător unui act rnagie fcăci drept mag poate fi ciefini cel ce știe să influente Insășt natura), ar inceta-să fte.

Si „subiectivă.”. Spre a deveni „adevărată” și „obiectivă”. Ceea ce. Era sau itizi-eevine,. Deci., prin rnylocirea puterii, adevdr. Valabil pentru orjce domeniu empiric, rnoral sau rațional deși asupra acest lucru; nu este cazul să mai insis-tăm cu dernonstrăti ulterioare. în schirnb., es. Te interesant să semnaLărn. Ra-portul d.int.re ontologie și ettcă. Real. Cum s-a spus, Tnseamnă perfect vott. Treal ar însemna, așadar, privatamea de voință, voința imperfectă și. Insulicien-tă – acesta ește rău4 așa currtz.pe de altă parte, este eroarea. Rdul eroarea s'int. Tenu I și acela, și Iucri, îi sensWc temeinel comun am'indurora este. Lipsa de putere.

0 fund. Amentală valoare au, într-adevăr, acele doctrine, în prezent aproape uitate, ce Tnt evedeau răul tn-e, discernând îri aceasta acea n. ecesitate rezidua-
— Lfivll și devenirQa furrur

— – rt', iă ce rezistă icleii – adică auirginind-o. Materia, „altceva”-ul platranic, este efectiv: semnul imperfecțiunii actului și, de vterne ce există, se conjugă cu acea elementară „injustiție” despre care AnaXimandru, Parmenide și Empedo-cle vorbesc -si care este în eSența răul. Nu există alt rău în. Afara necesități, pentru care stau mărturie materia, existența brută; și pină când Eul nu va putea să renunțe la experienta inateriei – a acebai „altceva” de lingă și de dincolo de el-el-vă fi imperfect: ratt, impm; trational. IneIt problema etică și problema metafizică coincick măsura reaktăti, ca și a binelui, siguranței și a adevărului, este perfecțiunea actualității sau puterii. Per virtutem et potentiam idem inte-litgo. Binele sau virtutea este putere, răul este lipsa puterii. Nu există alt rău 1n afara insufiCientei și slăbitiunii, ah hine. 1n afara voinței necondiționat sufi-ciente sieși, și deci. Libere s-ă fie și să. Facă ceea ce vrea. RestUl e prostie, de lăsat pe Searna fern. Eilor, misticilor și poeților. Faptul că aStăzi sensul moralei ca. Valoare cosmi, că s-a pier ul, că ea deja s-a mărginit la nimic alteeva. Deelt la coroborarea și canonizarea deficientei, istovirii sIfricii – a leprei bunelor sen-timente,. Vinutilbr nobile, Sfintelor idealități adică a trnoral0- tii funciare, nu are nevOie aici de o demonstrație anume. Rătnine elte ceva de spus desprc unut și yttutti. S-a VăZIIt deja că tret: erea conștiinței individuale prin a

4: oua fază presupune solipsismul, adică imposibilitatea. De aici mite coerent un multiplu de subiecti sau Enri ca ultimă instanță. Despre acea certitudine imanentă, singura pe care pot să-o nădărnicesc Eu, s-a spus că „k” este nemultiplăcabilă: ea este o pură experiență ce mediază totul și care, ea, de nimic nu este mediată – iar în „celorlalte”, Euri, ele nu sunt nimic din toate acestea, nimic din ceea ce pot să expun direct, ci doar ipoteze la care pot să recur spre alții. Explica unele grupuri de reprezentări ale acestei unice, nemultiplăcabile experiențe personale. Totul este foarte clar. Ceea ce se poate accepta este că Eul meu nu poate să se abțină. Gă. De la această „experiență”. Nu în care sunt să mă găsesc. Desc la anurire reprezentări ale mele ca la subiecte. Sau centre de experiență; dar această corelare între mine și ceilalți. Nu se impune ca ultimă instanță. Așa cum au OI,? Servat pitagoreicii, orice nădărnă există în virtutea lui Unu: cel mulți. Fără un printip care să-i pună la legătură, nu, ar fi. Nici măcar tuhi, ci tot atâtea unități separate. Incl celui ce vorbește de cloudeonștiințe i se poate impune mereu dilema: sau s-ar putea trece de la una la alta și ar avea nu decât conștiințe, ci o constință și încă o conștiință, adică, din punct de vedere immanent, o singură conștiință închisă în ea însăși; sau trebuie să admitem un. Principiu superior prin intermediul căruia cele două constințe să intreacă în sine, superior și nici inferior, empiric și nici transcendental, și aninci nu mai sunt mod real două conștidentale, ci doar Ineu nu există alții: celelalte Euri înțe, ci dotă mornente cuprinse în acest principiu sunu vor fi decât aparențe. Provocate. Emai de perior, precum măclularele unitatea trupului.

Nea mele, așadar lipsite de vreo. re. Alitate de sine acest al doilea cat, pune fundamentala întrebare: stătoare. Nu vor mai fi deci conștiințe ci multidrept ce se impune Eul, adică acea experiență nădărnă conștiințelor finite va fi fenomen porcespre care s-a vorbit mai sus? Drept unul nind din finitudinea conștiinței mele unice, finitudine din elementele totului, sau ceea ce cuprinde în anse, așa. Cum s-a arătat, nu se explică prin adică samblul lor? Drept unul conținuturi, sau conținuturi prin mijlocirea unei teorii, ci prin acel act prin care ea ton-d? Cine ne-a urmărit din. D ne-am pronunțat despre trece Absokt. Nu. Se. Pornește așadar nicicând de la criteriul de cenitu. Dine proprii. De a treia faze „multi”, ci. De La „1”, Tnul” aflat într-o stare privațiune, vede clar că aici răspunsul nu poate fi decât. Și corelativ este aparenta celălalt jur34 și imanume: „Eul este centrul, ceea ce cuprinde totul și pOttiva lui, pentru a trece la Linui aflat într-o. Stare de care, el, de nimic e cuprins”, Trebuie totuși să ne suficientă, care o aseme. Nea aparență se

: Intelegem: această „cuOndere” nu este ceva actualdestrama. De aceea, dacă prin Dumnezeu sau prin minte perfect; se poate spune ansamblul experiențelor subiect universal triștelege punctul care totalitatea tei al ființelor este trupul Eului, dar acest trup este ființelor este dominată într-o unitate perf. Ectă, nu se afec-

tat de privațiune, nu s-a rezolvat într-o uniUte arpO.'tte spune că indiNēidul este încăstibiectuț universal.

Monioasă, nu este 1n întregime stăpânit, unificat și

— Transparent 1n principiul unei pur posesiunl. Dar, pe de altă parte, nu se poate spune fără a că. Dea e. Căci

1n divagații intelectuale și rnito] ogice – nici eft subieversele fiirtte pot să reziste, să. Rni se opurrăi să actiotmiversal exiski dej”, alăttan de individul Aici neze independent de mine. Vrea asta să spună bare

\$1”. Progrsiviiale. Mai pe SCurt, rsd subiect ele au o realitate proprie? Nici vorbă: asta vrea să spuește Înțelesul fundamental: intre pe oan univers.al exțd alterină doar că ele corespunci Linei privațiuni a unicului (.) de co isțen trup al puter4 rnee, aceasta n.0 es, țe Irică puter. Ea ci de confimilat e persoana este subiectul universal la modul potențial, îri perfeciă. Akfel spus: dincolo de acel Eu experirnentat actul persoanei. în disi-anta dintre mine și ceilalți – 1n adin. Cul rnele finite – și care, repetăin, nu e

11M faptul că nu pot să spurt întregii mele 'experiente: ci inclur violența. Unei separăin și opozițil se exprimă aliceva decât 'caracterul Cie imperfecțiune și privațiune inerent „in chip natural în ceea ce eSte poCe s-a spus pină acuna se poate rezuma astrel. PuncH-ntial. Dincolo de acest potențial, individul trebuie tp1 de plecare este universalul, care în ordinea realității, u, mai. Bine spus, poate) să afirtne acm.1 râu econstituie gradui cel mai bogat cum vrea plato- virtutea aceStui act și în acest act, va exista stibiecnismul ci gradul cel mai sărac, nu punctul de: sosire, subiectelor, monada monadelor – Durnnezeu: Î terMinus acl, quen2, ci punctul de. Plecare, tern. Linuș a nainte. Diunnezeu râu exist.4, irebttiie ca sd-l quo. în el. Avem sirripla stare a înțCi ce se pe sine, creeze, cându-se divin. Deci ca și curn natura desuT ca pura șpontaneitate, ce nuse posedă, ci pur și simmată și precară a experienței mele finite ar fi o materie. Plu exisiă. S area cle împlinire i lumină pentru Eul

Inorganica, aceasta cerând c-a puterea mea să o prefacă Irica nenăscut, 1n preajma punctultti unitate, în sinteză annonioasa a unei vieți perfecte, apare ca Intunericși moarte: Inclt, într-un prim, r.1(>- a unei vieți „intracărate ce se poseclă înIntregime 1n aCment, el se. Absoarbe în lumea riăluciriiși a simplei. Realitateea m ca_re le dornină și le unește pe toate celeprezentări; ulterior, el se resimte ca patima nesririșită, lalte,: așa cum principiul organic domina și uneștefeca durere 1ntunecată. Și mută a privțiunii, ca negrăita luritele părți ate trupului. La aceasta face aluzie, poate, crucificare 1n liumea necesității. Dar, Născuta din el, Hristos când, iri Actele apocrik ale hzi loan, vorlaete aceasUl moarte și-o asumă bucuros acurn incljvidul; el de „unirea la un loc a mădularelor inefabilului,, de 11. Este szficit, el știe că numai propria, supranaturala antropos arretos. Sa valoare de „a, fi fapt cie posesiune îi este cauza; el

— Toate creaturile – spune Meister Eckhart – tind către o re-cunoaștere drept materia din care numai el va putea suprema perfecțiune, toate tind către viața. Esențială: I să deaie splendoarea unei vieți și o realitate absolută.

Toate ajung în rațiunea mea spre a deveni rațiune. Lăsați și atunci te. Nebrele se luminează treptat, în abisul ne-

— Urzic. /- ridic toate creaturile din 'conștiința tot într-o cesiță răsar floarea teribilă a individului absolut. El mea. ca și ea să devină unitate. Principiu de respunsă Se înalta încet-încet în. Cerul fără stele, ieșind din paia-bilitate cosmică, să știe cecii individul ceea ce face.

Ce el devoră în puterea sa. Lucrurile și flintele mor în intensitatea vertiginoasă cu care treptat, cu care, kpsiinfintător în puritatea sa, este „Stăpânul lui Da și Nt. I” și Dominatorul celor trei Itimi. Lar în el, entitate de posesiune, entitate ce, arde și înflăcărează”, procesul universului își va avea prin actul său săvârșirea sau perfecțiunea finală. Acesta e, pe scurt, sensul sistemului pe care îl susțin, în care, pe de-o parte, am încercat să topesc -problema gn. Oseologică și problema ontologică, împreună cu cea etică și autorealizării sau magice; pe de altă parte, să revendic valoarea și să. Provoc nașterea misiunii și demnității sale cosmice. Este ceea 'ce eu tecunosc a fi acievărul, sau, mai bine. E spus, ceea ce vreau eu drept adevăr.

Pentru cel ce vrea să elibereze Știința Misterelor de tot ceea ce în ea nu este ea și astfel să realizeze cei mai adânc înțeleși, inițierea în Dionysos devine condiție sine qua non: a renunța la aceasta și a zăbovi în compromisiuni. Ce pentru spintele puternice i decise n-au curn să aibă vreo rațiune (le a exista este aproximativ unul și același. Iticru. Nu numai în acele ocultisme, ca să spunem așa, ce 'singure azi se văd circuitând prin piața – gen antroposofie și teosofie englezească dar și în ventabile tradiții și la persoane ce, deși încep să fie ceva, noi nu. Găsim suficientă hotărâre. De aici, credem puțin-2 restrânge cauza la două puncte fundamentale: la insinuarea unor valuri proprii conștiinței religioase; _ la imperfecta conștientizare a faptului c; t orice aspirație ezoterică consecventă. Este în chip necesar aspirație inagică.

Lați și explicația noastră.

Religioasă este pentru credința că lumea. Este fundamental susținută. De un principiu de ordine, de armonie și bunătate, față (le care tot ceea ce este Intu-nenț, iraționalitate, incalculabil, rău este fie o iluzie, fie. Ceva ce nu trebuie; fie; ce încredințează, în consecință, un asemenea principiu unui de4 niine – unei transcendente.

Spunem consecința”: (lăsați faptul că experiența mea actuală prezentându-mi o lume departe de a fi ordonată și rațională, vreau motive să admit existența ei actuală, alături de ea, a unei lumi providențiale și raționale, decât cu condiția raportării la ceea ce ea transcende și de a crede că acest lucru există; c) un asemenea principiu transcendent. Flind înțeleș ca izvor al oricărei realități.

— Trebuie. Spus că individualul în sine nu este și nici rni poate nimic. Eul este anulat, exi: tenta sa Încredințata altcuiva6.

Prin urmare, ce poate să aihă de-a face inițierea. Cu un asemenea sistem de valon? Anume.: cu creștinismul? Căci în creștinism (asa. CUIT1 este definit în clogfunus EvolAmele providenței, transcendentei teiste și ale hartilui) avem într-adevăr punctulln, care conștiința religioasă în general s-a -definit pe sine în profunzime. Noi credem că răspunsul. N-ar putea fi decât negativ, sau: între știință misterelor – a lui Buddha, Dionysos, Mithra, Hermes -și religia creștină nu există. 1. nimic comun, cele. Două direcții sunt incomunicabile, perpendiculare, astfel încât a spune da uneia ne-îndoios pentru: a doua. Credem că în adâncul inițierii am, perit un pozitivism absolut, drept care: realitatea este privată în față, fără văluri, în natura tragică, irațională, neprovidențială; b) fiind respinsă credința în existența actuală a ordinii optimiste.

— Dispare necesitatea de a postula transcendența, DumnezeuZeul care s-o garanteze și să explice cum poate să existe cu ordinea lucrurilor existente ce o contrazice; c)- răn -ne atunci -diferența între pesimismul titanice și dionisianism, hotărâtă de recunoașterea dreptului [moral la existență unei lumi ordonate, juste și raționale, în caz afirmativ, se impune conceptul individului ca o putere suficientă să se „salveze” nu numai pe sine, dar și toate legăturile sale, în fond, reflexul a ceea ce el este în mod concret”.

Pe scurt: sensul originarei iraționalității a existenței conjugat cu pozitivismul fermă, cu neevadarea în „consolări” metafizice și teologice, și cu convingerea că omul. Are o posibilitate reală de a ordona, de a domina el însuși acest haos și, cu asta, de a face sa fie un cosmos ce nu mai există.

— Dar care îi cere lui existența – astfel trebuie să fie premiza fundamentală, a „Căii regale” constituite ca un conținut, distinct față de atitudinea religioasă cu care se găsește în punctuală antiteză.

Întind mai profund, se simte că opțiunea: pozitivă față de ultimul dintre punctele semnalate mai sus (anume: recunoașterea că ceea ce 'este clernn de a fi este un tot ordo. Nat, rațional, moral) trece pe nesimțite în cea negativă., (nerecunoașterea ace, stui lucru, ci a contrariului) și se regăsește în fața lui Dionysos. Ne dăm seama atunci: că știința misterelor Își are cultul în năpăstirea într-o doctrină pe care. Cineva cu -vederi mărginite ar fi tentat să neamească „prcifa. Nă”: în doctrina lui Friedrich

Nietzsche. De aici conexiunea cu al doilea punct. Care este culmea pe care pot să-mi spun -într-adevăr Eu, într-adevăr ființa absolută pentru care. Nimic nu mai este în afară. Deasupra sau împotriva? P-e sc 11 rt: care este conceptul de Dumnezeuid, quolnapt_s cogitari non potest? C., ci l'n: Dumnezeu oamenii nu și-au Trichipuit niciodată altceva decât ceea ce ei, în adâncul team2'1. Skși dea seata, vroiau, ici intervine, cu o nouă antiteză, posibilitatea unei ulterioare distincții a exigenței inițiatice de tot ceea ce ea este. 81rit unii care, preluând. Zi-

ceri curente, îl concep pe Dumnezeu drept cel în care posibilitate și realitate, libertate și lege, act și fapt sunt unul și același lucru („Ego sum qui sum”). Nu spunem că acesta nu este deloc punctul cel mai înalt, ceci nu terminus a quo, ci terminus a quo. Într-adevăr, Dincolo de cel ce este pur și simplu, există cel ce este stăpânul. Și cauza existenței, care, liber față de el, poate să fie sau să nu fie, fie așa sau altfel, după plac, este nu posibilitatea identității, ci posibilitatea ce excede și. Domină realitatea, cel ce clișă și față de universul concentrat în talitatea valorilor și legilor sale în afară de orice spațiu, fulgător, în simultaneitatea unui act etern; și putea spune: „Eu nu sunt acesta, acesta nu este eu, putere nesfârșită față de Je care el nu ține; este cecât creatură contingentă”. A înțelege aceasta înseamnă totodată să înțelegi identitatea lui Dumnezeu cu o libertate absolută și. Deci, după. Erontatea și indiferența față de orice lege sau voință. Aici obstacolul este. Confuzia între libertatea pozitivă și libertatea negativă: Nu se poate ca o lege, fie ea și „interioară.” (ideală, morală, metafizică), să înceteze să fie lege și să se transforme în libertate -dacă, vreodată, ea ar exprima o necesitate mai profundă.

Și, deci, o izbucnire înseamnă a nu depinde de cauze externe, a nu fi determinat de altul, o izbucnire este a nu avea condiții de nici un fel, nici în altul, nici în sine însuși. Că: numai la al doilea: Căz poate fi raportată libertatea, de vreme ce nu se dorește a fi redusă: la un sunet gol, oricine poate să-o vadă de la sine, gândind că la fel ca libertatea ar fi îndreptățită și o plantă să se creadă, căci ea nu are în afară, ci înăuntrul legii și de creștere, lege ce este însă. Aceea care este, pe care este incapabilă să o șterbească sau prefacă, față. De care ea este pasivă. Iată de ce s-a spus că sensul de cuncta essentia est existentia,, cauză sur spinoziană, tomișă și ebraică, reprezintă nu punctul de sosire; ci -punctul de plecare, materia brută a Operei. Așa Căz „ceva nu poate fi decât ceea ce este,, el nu este ființa suficientă (atlevătata cauza sui), ci ființa pasivă și fără putere. Iar -o astfel de divinitate și-ar putea atribui oricare ființă inteligentă în stare să seridice. Până la conștiința critic. A proprie idealismului modern” căci dintr-o astfel de doctrină: se știe că lucrurile sunt reprezentarea mea a lucrurilor, și deci dacă riă multumesc cu un „a impune” care, asernenea actului de a crește al unei plante și înblânzirii unei „spontaneități” oarecare, nu are o libertate care să domine necondiționat actualitatea, cu puterea care are a reprezenta, ce are tocmai o asemenea formă, pot d. eja să spun că sunt creatorul universului definitiv: o reală depășire a ordinii „naturii” nu există decât în cel ce nu este identic nici cu lucrurile, nici cu legile, nici cu valorile și nici măcar cu sine: Însuși, ci este dom-Mare și libertate față de toate acestea: genune de potewas nesfârșită și nelblânzită. Acest concept arbitrarist de Dumnezeu, conjugat cu cel de a nu fi Dumnezeu. Decât în ipoteza obiectului voinței noastre, definește ca magic în chip necesar sensul oricărei adevărate realizări inițiale. O dată presupusă imanența posibilitate pentru om de a se realiza în absolut (areasta e. deosebirea fim-

damentală față de dualismul și creaturalismul nați conștiinței religioase, prin care între Dumnezeu și Eu există o ireductibilă alteritate) rezultă că nu o stare de uniune, cunoaștere, identificare sau iubire, ci o eradicare, o violare, o ardere în propria interioritate a oricărei necesități de lege, formă sau

: toare – oricare ar fi ea: umană sau clivină, morală 'sau rațională, materială sau spirituală și, deci, o realizare absolutei Sau labilități a celui ce este totuși în înșură în care poate în dublul sens, a fi permis de a se desfășura, și de a putea naturalmente – können), totul, trebuie să ordone calea celui ce tinde într-o direcție. Se desfășurează dincolo de starea de a fi finit și dependent'. Iată punctul central pentru Înțelegerea lui Dionysos. Și acum se poate relua. Mitul. Antic. Vibrant și răsunător prin lumina universală, în nevinovăția fabuloasă. A Edenului, cârmul era fericit și timenturitor. În el înflorea „arboarele vieții” și el însuși era aceas, ta viață lurninoasă. Da iată că răsare o nouă, neauzită temă.: voința domină în viață, clevășirea ființei prin puterea ființei și a a lui Da și a lui _Nu.

„Astfel este „arboarele binelui și răului”. Pentru el omul se smulge din „arboarele vieții”, merge., dincolo de Dumnezeu. Moment al prăb. Ușirii unei întregi lumi în 1- gerarea valorii supreme ce deschide clomnia ce. Lui ce – dtpă. Un. Cliton hermetic – e superior înșiși zeilor, de vretne ce odată cit natura. Neruritoare, la care aceștia sunt constrânși., are în puterea sa și natura muritoare, cu are și finitul., Cu afirma. Rea are și negarea % și, clevi, e Spirit, Autarhie. Dar pentru acest actomul fost suficient: a fost cuprins de spairnă, târât și zdrobit.

Ca o lampă sub lumină prea intensă spune într-un text. un circuit parcurs de uii potențial prea mare, esențele au plesnit, s-au săvârșit (cle-linquare.): iată uina și cdderea, iat., nzuin. Fnesaphisicum. Atunci, dezlăntute de această spaimă, puterile spirituale-ce trebuiau să-i slujească anediat se prăbușiră, Înghetând în forna de wcistente obiective autonome, fatale. În durată, ieșind și fugind din sine însăși, puterea se făcu lurne fizică. Iclenticul libertatea – culmea vertiginoasă ce ar fi instaurat gloria unei vieți supra-divine – deveni conțin. Genta și nebunia nelmbilnzită. A fenomenelor p. rintre care omul răătăcește, trenaurătoare și mizeră umbră de sine. Iată blestemul stărnit. De: Dumnezeul ucis Impotfiva cel. Uicel a fost în 2 capabil să-și. Astime. Moșterirea. Apotio suplinește această săvârșire, această defecțiune de ta puterea absolută. În funcțiunea sa elementară este voința ce se desearcă d. e ea însăși și, exteriorizându-se, nu se mai trăiește ca vointăci ca tachi și ca formă-ca viziune, reprezentare, cunoaștere. Este chiar deiniurgul lurnit obiective, Pnciamentul categoriei spațialui. Spațiul, i formă pură de „a afară.”, ca loc prin care lucrurile sunt ucise pentru voință i trăit în formă de inniginiși Jevizual, este obiectivitatea primonliald spafmei., A degenerării. Voinței: viziunea unui lucru este tearna și suferința p (. M.tru uii lutru. Iar acel multumsi nedefinita proprii fornei

spațiale., îi reconfirmă înțelesul, oglindind t. ocm.ai aba. Ndonul tensitinii, coruperea și dezagregarea unirății actului”.

Dar cum ochiul n-are consti_intă de sine decât în funcție de ceea ce. Vede., tot a, stfel fiirița, obiectivă și exteriorizată. Sieși de funcția apolinică a spațiului, este entialmente clependenici, Iegată: este o „ființă ce se sprijină”, ci fiirița ce-și trage diwalteeva propria confirmare. Această nevole de sprijin generează categoria limitei: tangibilitatea, soliditatea, consistenta lucrurilor năareria]: e îi e. ste Întruparea, aproape sincopalinsăși a fiicii, ce. Oprește și suspendă flinta insuficientă, pe_ marginea genunii putedi. Dionisiaceu. Se poate numi deci „faptul” acestei frici, pentru care spa țitul este „actul”. Drept caz particular al „limitei” avem Iegea. În timp ce acela ce este de sine stătător nu 'se teme. De infinit, de haos, de apeiron, căci,. Climpotrivă, aici trăiește cea mai adâncă natură a sa de „entitate făcută din libertate”, cel ce a defectat are oroare de infinit, ruge. De el și caută în lege, în statornida secve. Ntelor, 1n previzibil ș îri ordonat un surogat.al acelei certitudini, și posesiuni din care a. decăzut, Știința. Pozitivă și mongli sunt produse. Tipice ale acestei direcții. A treia crcatur a lui Apollon este finalitatea. Pentru Dumnezeu, te] iii rw poate să aibă vreun. Înțeles, căci 7. N afară. & sine, el nu cunoaște nici bun, nici adevărat, nici rațional, plăcut sau just -din care vedereze norma sau să fie xiiccat, dar bun, adevărat, raționaL, pract, just ște identifică cu ceea ce el vrea, numai pentru faptul că vrea. „Rațiunea suficientă” a. afirmației sale este afirmația îrisăși, ce se concepe pe sine, fără vreun a.it sprijin. 1n schimb, ființele exterioare sieși au nevoie, pentru a acționa, de o corelare, de Lin rnobil al acțiunii, sau, rmai bine spus, de Lluzia unui' mobit al aciiurării. Într-ad. Evăr. Eul nu vrea un ilicru, pentru că. Găsește, de exemplu, iust: și rațional, dar găsește just și rațional pur și simplu pentru că vrea: dar îi e tearnă s coboare în adâncurile unde se afirnă plenar voința. I iată că pniciencia apolinică se apără. De vertijui a ceva ce poate. Să se întÂmple fără cauză

5 6Evenrmaumi

G5

WI sau SCOp adică exclusiv prin sine însăși, în pură fulgumita apol. Inică, este ambiguă-; ea disparela atingere și rație, si, conform aceluiași gest, odată cu eLeliberind trİrnite mereu la altceva acel punct de consistență. Ce voința 1n vizualitate, face acurn ă apară, prin categorli părea să garanteze și cu care măgulea dorința. De aici; de „cauzalitate” si, rațiune suficientă., profundele dincolo de spatiu, caiegorfa tâmpului, legea unei derria0i ale Eului în funcție cie scopuri, utilități practice, ventriln generatilsı 1n clecăderi chip inclefnit, flindmotive ideale și morale care s le 'justifice, pe care să Cii pentru o singură clipă de oprire, pentru o singură se sprijine. Astfel, întreaga viață a oamenilor i clipă când n-ar acționa, n-ar vorbi, n-ar dorj, omul.ar unei fugj de la centru, a unei

voințe de it se năuci și simți prăbușindu-se totul i ar cădea lovit cie văpăi: Ade. A ignora focul ce arde în ei și pe care ei nu. Pot să-l teribilă a focului censual.

Îndure. Aflați it afara ființei, ei. Vorbesc, se agită, se D aici, siguranță printre llicruri, forme, caută, se jubesc, cerșindu-și reciproc omfirmarea. De și entuziasme rămâne la fei de înfricoșată și

Multiplică deznădăjduiți iluziile, i astfel înalța o mare spectrală ca c. ea a somn. Ambulului ce Înaintează pe piramidă de idoll; este alcătuirea societății, a moralității. U.n. ei prăpăstii”.

Tii, a icfealității, a finalității metafizice, a domniei zeilor; apariții de rațiuni pentru a compensa deficiența rațiunii centrale, a celui autotelos pentru care omul a murit, „pete luminoase în ajutoarele ochiului jignit de a Chtar de aceea: această lăunepoate să nu ult i rna se fi uitat în oribila tenebră, 13. Instanță. Neavând într-adevăr rădăcină înaltceva – 1C1”-c.)

ACIJ în acel altcevaobiectul, cauza, rațiunea nefatalitate transcendentă ci înEu, de-: ea fiind răspunzător în sine. Fiind doar o apariție simbolică a săvârșitor doar Eul și conținându-i în sine cauzele, ea are o sîrîl voinței de sine stătătoare, în actul în care aceasta posibilitate imanentă de a c.) per a hotărât. „în acest cere de la altceva confirmarea sa, înrealitateareuște -corp dernărima a opt palme – spune Buddha – e cloar să-j. Con'firme. Deficiența. Astfel, ea rădăcește, conținuta lumea” originea iumii, eliberarea lurnii și caaserneni celui ce-și. Urnează urnbra, vesnie însetată. și lea ce. Duce la eliberarea Astfel, înghă „apele ce veșnic dezamăgită, creând și devorând neconținut forcurg în jos-”, înghă stirpea numeroasă a ființelor ce me ce „sinusi nu sunt”; astfel,, -; odiditate-i lucrurilor, li- „merg”, crend zei, credințe, pasiuni, bunătate și cruzime spre a se amăgi și ascunde lor înșile radicala contractivitate ce-i troșește, a existat și există cineva pe care acel „nu e acesta” upanișadic 1-a ales pentru alt sânge și altă noblete. Ei, dincolo de tot ceea ce este valoare sau non-valoare pentru oameni, cu subtilă, identică iscusința se încreaptă spre „Marea Operă”: spre construcția celui cie-al. Doilea Arbore al spre răscumpărarea din „cădere” printr-o: voința entă propriului act, printr-o voința ce dorește această cădere pînă la fund., fără spaimă. Și fără. Suferința. De la aceștia a purces Știința Misterelor, marea tradiție a științelor ermeticeși magice. Lar zeul lor este Dionysos.

A îndrăzni să smulgi vălurile cu care Apollon ascunde realitatea originară, a îndrăzni transcenderea formei pentru a lua contact cu „atrocitatea” originară a unei lumi în care bine și rău, divin și uman, rațional și drept și nedrept nu mai au vreun sens, fiind numai putere, nudă, liberă puiere-înflăcărată-; a 1.0-drăzni. Aceasta și a nu ri tirlt. În w. nunea fără fund, dimpotrivă, încercnd să o stăpânești, neînvins și chiar învingător, să realizezi „neirriblizita plăcere de a exista chip tragic” – iată proba lui Dionysos, a cărei consacrare trebuie să o ai-bă. Orice voință ce vrea într-adevăr să scape, de „Zeul -Pămîntului”. A și s po-rti pe culmi tot ceea ce exasperează spaima originară, tot ceea ce ființa -noastră

naturală și instinctivă deznădăjduit nu urea: a ști să abolești limita și să -escavezi din ce în ce mai adînc, oriunde, în sensul: abis. Ului amețitor – și: să rezizi și să traverși Incluziunea, să: subziști acolo unde ar cădea fulgerați „de a-I fi ațintit pe Dumnezeu”, aceasta e metoda. Iar alci obstacul e 1111111 ur: frica. Odată Învinsă, Apollon 1.11SU. Și e Învins. Aturici, într-o clipă fără de timp, ca niște cristale de gheață în contact cu blocuri de metal incandescent, pelicula formelor, numelor, a Întregii exteriorități mentale și cardiace chspare, se surpă. Se Înalță o rînire auroră, o superioară levitație, în ea un corp țesut din lumnină pură; apoi, treptat, o lume „nepătată de spirit”, transformată. Iar mai în profunzime „cerurile se prăbușesc și se arată originara tragicitate a unui haos-arzător, în ci re, într-o fulgerare, se atinge culmea absolutei posesiuni, ceea ce este putere de afirmare și de negare. Rămîne de spus cite ceva pentru lămurirea unor direcții de metodă inițiativă. Nainte de toate, despre eroarea celor ce, în acest domeniu, pun la centru metode de cunoaștere și contemplare. Dacă lumea obiectivă are fîdăcini putere ee se îndură, ce se lasă în părăsire de sine și se exteriorizează această direcție decadență în contemplație nu-și va găsi deziegarea, ci ulterioara sa afirmare. în omul ce contemplă, cc, detașat de toate, este pură cunoaștere, doar ochi și pură transparență, avem victoria completă a iluziei apolinice, Lirrita abstracțiunii și a dispariției ce, clacă s-ar realiza, ar stinge complet ființa într-o absolută iirnicrie. Metoda adevărată constă în schimb în. Călăuzirea lentă, neabătut: a.a. Eului spre centrul puterii de care. S-a Încle-părtat, spre. A face din el o. ărnantă absolută suficientă, ce nu mai lasă loc de privit, contemplat sau iubit, ci. Doar de A Ft în Înfrișata puritate. Deci: nu eliberare sau despovărare de lucruri, ci asurnarea si. Suportarea lor consistentă, scufundarea în ele, voindu-le în chip absolut, voindu-le pînă la excedarea de sine. Aceasta e adevărata „eliberare”, eliberare fără reziduu de Cealaltă. în schimb, nu este. Eliberare, ci sustragere și fugă, este punctul-lirnită a [ființei neliniștite, al temerii, al suferinței. nA vrea chip absolut, a vre2t pînă la. Excedarea de sine” – este un moment de criză de cădere pentru orice fOrm. A și lege. De aici, denunțarea unui al doilea echivoc: pe calea există, în general, ceva, ca.re Spoată fi respectat particuktr că orice morală are altă va. Loare în afara cc lei de disciplină pentru a deveni tot mai căliți, duri stăpâni pe sine și deci, tot mai imorali (capabili adică de a face ceva,, neabătuți, fără. Rearnă sau rentușcare), De aici, coriexitmea cu ce spus la Început despre datura unei libertăți pozitive: de înfrînt și de depășit. Este nu atît legea exterioară, cît lesea internă, este de ucis nu Durnnezeul-fetts din temple, ci „Durnnezeul în noi. „conștiința”, legea „morală” și „spirituală.”. Cine se oprește deci la „sacru”, ta. „urnan”, cine recunoaște imperative. Etice, cine divagbează despre icrarhii cos. Rnice și kns'rkii de zei știe că încă este rob al lui Apol [on, cînd este lea4n. Că, 11 place sau nu, liinita lui nu e cea a teurgiei, ci cea. A religiei. Are nevoie să se dezlănțuie, să-și des.

— Prindă părnIntul iesub picioare. E ultirna muncă a lui Hercule: să-l desprindă. De „păinint” (simbo [binechnoscut) pe Anteu, fiul părriântului. și ștran. Gulcze. Atunci se va Inte [ege de ce, la Început, ca trăsătură definitorie a oricărei înalte inițieri, este indicată premin Uneiconceptil aprovidențiate despre existență, adică intelesil unei: existente tibere, pure, ce nu are nevoie de vreun spri. Jin motivatil, condiții, cauze, justiție, finalitate existență în care se oglindește nar ci identică putere a lui nu, punct ce lzhăvește haosul și iraționalul În voința neirublinzită, în libertate magică de vreme ce Eui interiorizează. Acest haQs., se recunoaște în el și îiivrea în chip

Cum să nu vezi atunci În cruzărne și În rdu. Cea mai Înaltă disciplină? Din nou găsirn spus cu voce tare Nietzsche. Ceea ce rnilenii la dând n-a fost auzit declt În șoaptă În eecurite cele rnai izolate ale eelor rrrai izolate inițieri. Dionysos se Înfiățisează în mornentele de eriză și de cădere a tegilor, În rnornentele. De vana: atunci intervine. Extazul, atunci vâlul apolănic se sfâșie. Si, pus față-n fi. Ta cu forța prirnoidală., omul joacă partida veșnicei saie pierzaniei sau pe cea a as. Censiuffli pe. Vi210 pe mearte. Legat de aceasta, să nu ne temem deci dea numi delict (în. Sensul germanului verbrechen ter îl întărește pe: brechen = a rupe) actul prin excelențd. Nele, giuirea, Înecălcarea ordinii este o necesitate pentru cet. ee rÂvnește ki puterea titanică. Aceasta, desigur, nu În funcție de ffinta agonizantă, care, prin ea sârman lucru din lurnea exterioară, nu reprezintă nimic, ci, În rnăsura în care se Înțelege că o astfel de ffintă si*-a eii îiirni, și, deci, actul să fie trăit ca o cruzime a mea asupra rnea, ca transgresare a tegii mele interioare fundamentale.

Când ornul a vrut să devină Durnnezeu – spune Novalis” – el apărătuii. Dar actut poate în continuare să fte numit păcătos. Intruct este un act ce inspiră

Il lipsește deei puterea de asurnare absolută, îj ratăm udecindu-l 7. N chip incongient ca pe eeva mult prea tare pentru noi; dar o vină activă, pozitivă, voit-cr, o vină „inflexibilă”, nu rnai este p. entru oameni, ei pentru zei. Aici se acievereste sensul oeult al ritutui sacrificial. Să ne gândim ce altitudine 11. Va fi fulgerat cândva pe sacrificator”, pentna care viedma era nu doar. ELinsusi, ci Însăși Divinitatea, și tOtUși a: CtUi SăU Înfricoșător, sacrileg, trebuia s-o. Doboar. E, astfel încât, superior blestemului. Și c-trofei, în el în comunitatea ce irt el, În chip magic, se reunea – să se etibereze si. Să atingă prăguț absdutu-tuL Tot astfel și sinuciderea ne-o. Arnintim pe cea a Lui Kirilov din Demonii hil Doștoievski – poate Învedera această vaioare de quțo-cruzime rnetafizici4 și, cu ace. Asta. Tot ceea ce este imlare contientă i raționata. Asemenea valori își atlă o ulterioară. Confirmare într-o ordine mai intirnă i subtilă. Aici se pot altoi ciisciplinile mortificării, umilirfi etc., pină se ajunge la sfera operei ezoterice propriu-zise.

Teraa devine absolut pozitivd. Aici nu mai e loc pentru tot ceea ce este me. Ntal, emotiv: „spiritua. I”, inclusiv pentru acele liniite extreme ale unor ele-

mente despre care vorbit. Este vorba, în schimb, de ceva în Întregime real ar spune chiar chirurgical. Abstracțiunea fornei. Devine cea inerentă puterii. Că „a vedea fără vedere”, de a abolii -prin samyama și samadhi acea limită și acel sprijin pe care virtualizarea unui lucru îl reprezintă, pentru a se pune rapid în relație directă cu existențele ibisale, fără de capăt, și care aleluiesc natura reală. Actul tragic al sacrificatorului se interibizează, devenind acei Kevaii-Kumbhaka din Kundalină-yo. Ghin, adică. Practica prin care viața organică însăși în rădăcina sa (prana) este sustrasă oricărui reazem, suspendată, răsturnată, tăiată dincolo de sine de-a iungul „Căți Regate” numite s. ushunină sau „devoratoarea timpului”.

Al) ia,., Ltunci haosul lasă. Să. Transpară o lumină cerească, Eui intră în posesia celor „trei bilpărăW”, devenit Dumnezeu, ciStăpinul și cel ce l-a într. Ecut pe Dumnezeu. Iar ființt ce este. CeeR ce vrea,, în preajma deșerturilor și sonlor de crizite, joite într firea să lase să jnflorească atât bunăt. A. ten, ordinea, iubirea, clt și costdilit, violența – și, cu aceasta.” afirmarea suprer lui Dionysos, a în. Fticosatei sale naturi.

Note

1. Firește: le anulează-a” în Inasura. În care sunt altele pentru a le afirma îns3-chirnb ca gesturi ale. Unei voinle puternice.

Care această transformare, ce nu este. Un mit, căl posibilitate reală poate să realizeze. Practic este o problemă tratată de noi – cel puțin în limitele în care este posibil în mod public și generic a fi tratată -în altă parte, aici nemaiaivând vreun rost. Se poate spune doar că este o temă la ilu. Minarea cheia nici cultură, nici cleotlunea, nici filosofia. Nici arta, niri rnrndla și nimic altceva din ceea ce omenii numesc nu pot aduce nici cea mai mică. Unta-contribuție. În privința filosofiei limita sa este idealismul magic, în care ajunge l.

— Ectmoască propria insuficiență și să postuleze realizarea pu-

] drept sursă în UniLCi, abso1utei re. Zolvări a celor mai rn, [leme ale sale.

E important să-și observim relativitatea conceptului de

: itne. Un element dat nu este. Nicioclar;: t privațiune în sine, ci mereu în raport cu valoarea. Autarbie. I. Trecerea ia o asemenea. Valoare face din ceea ce era pozitiv ca. Spontaneitate. Ceva negativ și „non-potentfatfi de punctul următor. Tot astfel, pentru. T cine nu vrea să treacă la. Pu. Nctul de vedere logic la. Cel al Voinței., Conceptul de priv. A; iune nu este ireligibil.

— Dar atunci idealismul abstract ritrnâne ultima. Instant. C.f. nd se crede a depăși prezenta-cloccririă e_xplicind privațiunea cu o., realitate distinctă\$,., n.0 se înaintază, ci se d Tnapoi, căci se face de categoria log4 a cauzalității, pr1n. Care totu devinconditionată, logic pusă de Eu. Iar cercul se închide și l nsivlu critic rămâne imita. Se trece năi departe printr-un absohlt. Care este. Diferența între un. Lucru. Real unui imăOnat? Reprezentate, arândouă sunt la fel; dar dincolo de asta, acrivitatea reprezentativă care îi coreșpunde lucrul real e

o. activitate fata. De care sunt. Neoproinclos. Există elemoLe nu le dovedesc. Asta-i totul. Problema de a interpreta această nort-putere rt-o rezolvăm, Itindcă nu ne-o punern, ba cniar. O acuzăm Ca intelectualistă, abstractă, nerelevantă Fară ceea ce cu adevărat contează îriacesi punct în orlce cercetare de asemenea gen. Acesta este un punct funcnarnental: noi afirmătni. Că explicarea faptului neputintel noastre în anume situații prin recursul la un „altceva,, – lucrul. In sine, Dumnezeu, „istoricitatea spiritului,, și alte asemenea – este o pseudoexplicatie, ba chiar tin cerc vicios: că, în noi, concepiul de, altceva”își trage sensul și reazemul din concepții rle., non-putere', care e primordialul a când obiectiVi-tate, lucru în sine, Dumnezeu etc. Nu sunt declt tot alitea simboluri și rraduceri intelectuale. Așazisele lucruri reale sunt simboluri. Ale tton-putetii rnele, ale priFlindcă Inclur o privatitme, numesc real un lucru, și nu invers. Privatitunea lămurește conceptul unei realități obiective, și nu realitatea obiectiva conceptul de privațiune. Reiese din aceasta o declarată profestune de agnosticism, r.) opfire fata faptului bnit al non-puterii, renunrind să-I explicam ori. Cum ar ft? Nici vorba. Ceea Ce negăm este pseucloexplicatia intelectuală, ce lasă faptele curn sunt, ce nu seliimbă raporrul real al puterii mele cu iucrtrile. Se crede serios ca mizeria și. Arbitrartul. Ce condamnă ființa sisnt într-un fel Îndepărtate cIncl s. Int e) pItcateplin materie și nu prin Dunanezeu, prin Eul tranScendent și nu prin materie astfel de rele, dar vanciabile abstraÇOuni?) Explicația pe care ideaiismul ma, gic o cere este cu totul alta: este o expticație mijlocita,, de. Aqiune, o explicatte remittlivă; ex-plicare, adică împliuir, atingerea perfecțiunii; punerea în act a ceea ce este în putere. Îri perfecțiune a. ce. Ea ce este im-perfecțiune, în suficientă, a ceea ce este insuficientă, conform unui proces sintetic, original, creator. Acsta-i singura, aclevărata explicație. Restal e diver, isment., Noi. Combatem cu îndirjtre toată retorica intelectuală și prin care ormil arnina'cliscuria despre neputința sa (ceea ce nbi interpretăm eind se vorbește despre.”aclevar,, „obiectivitate, riijiorialilatc etcj, în loc sa. Sară, îri fârte, în picioare, să se opună și arzând-o, să se facă ceea ce e 1n stne: It17. D2M112C.-ZeU; 1. Ăn construct9r al

Se pot aminn spuseie lui Weininger: te retrage Înspăimântat în fata solipSisfa-lui insearnnă ncpurinta cle a re independenta fiintet, incapacitatea unei singurătăți opulente, nevoia de a te a. scunde în multime, de a dispărea,. De a te. Scufunda în număr. Adică lașitate.”

Se. Srusn-age deci nț: _ cesităti. Cle a-I. InteMa pe Durranezeu: a) fie cel ce vede că premiza optimista nu este justificată de realitare și rotuși con (inuă să o conceapă drept, ceea ce ar trebUie. Să fie,, (pesimism nibilist); b) fâe cel ce, 1n nurnele realității acestui „trebuie să fie,, num. este ireal ceea ce este. (iluzionism rnetafizic); c) fie cel ce, recunoseind unel lumi raționale și ordonate un drept. Moral la e] dștentă și recunoseind în același timp contrastul său cii lumea actuală existentă, crecle totuși puterea sa. Va șt să o reali7eze (pesirism ti-

tarac); d) în fine, cel ce neaga, fle cle drept cât de fapt, atât în acel.” trebuie să ifl „a 114 concepția opt ntsti i știe sl g asci În 10. Să ne a. mințim fraginentu. Lcln Majhimarilkaya (V, 49), haos 5i, tional principiul unei vieți superioare; acesto care se arată Buddha., ce îi reafirma superioritatea. Asupra lui nu vr. Ea lumea declt. Esie, clar o vrea iri ehip Braluna, zeul ființei, prin purerea de a. dis-părq.

Absolu pe. Cea. Care este. Astfel e, s-o spunern de pel. Conform teoriei lui Bergsont-EVOhaiern Cré-atrice) ce exacum, calea LuiDionyșos: (cf Friedrich Nietzsche, zw plici spațiul exact ca pe des/22cemr mlui gest, printr-un proces

Ma. Chi; 1 1, passf”.2.). Invers celui prin care multiple elemente într-un elan sunt con-

6.„Eu. L. transcendental”, Jegen mo. Râla”, dialectica sau istostt'Lr' ise și topi-te'impreunz.1 într-o sirnplitate calitativă.

I Spriutui ș., ca și concepte ce pidcd (fie. Și ca Aici s-ar puțcă relua și produce înțelesul mai profund

Liței. lialectică s, a.) și, cteri, czn 1eziz rationaUzea4 iratiodin doctrina patris-tică, anume că vehicolul material a tost ertt nalu1, sunt tot atiteș1 nume pen-tru Dumnezeu retiiei și al momentul căderii, Inclt să se Impiedic. E ulterioara optimisroului Ieneș,. Sârrt produse ale aceleigși tendințe de a se prăbușire. A.sufletelar (cf. Origene, De 7, 51. Apollo deschide, cle a se.„rezema „clecea. De a, se conso.la”. E.un astfel. De Dumnezeu prudent.511ncă: să ne îridirn la o

7. Lucru ce nu provine inițiere – clintr-un ateism teoreparalizie în urma unei frid; este.cl. T.o oprire și aruncareinapoi ție, ci clintr-un pozitivism, din afirma-ția ca, dacă DT. I1TkneZCLI prin care ceea ce. Era dominat și cuprins organic ca triip viu. Ii este „ceea ce este pr [n sine însuși]”, nu eXiȘt. Ă decât un fel de arzător, devine lucru mon, rigid, stră_in, Lumea ObieetiVă este dovedi pe Dumnezeu. Și anume: a seface Dunmezeu. Așadar, marele nostru r. nip paraii. Zat, inOtetat și ținuit de cgteworia lieuvînze despre existența sau ni.3n-existența absolutuaflui de La rnitei prin mi. Jlocirea spaimei.

Nivelul unei vieți non-absolute. N-au importantă și Mci nu con- 13. Expresia este 3 lui Nietzsche (Die Geburt dr. Tit'igöd (e), ehid riimic. Lmportant rămÂ-ne să Erzairituzi, să te reahzezi: și, referitoare hi înțelesul zeilor deci, doar sii postulezi aceaStă posibilitate (c: f eseului r. zostru i. Cf Julius Evo1a, Desppv. Puritate ca valoare

Or [eni,. Occident și teoria cunowterii dlipă TaMrc1). Ed. Bilychnis, Roma, 1925, pp 4-5.

Pentru detalii și aprofundarea acestui punct, vezi ale 15. Cf. Nrlichelstaedter, Perstlasfrrzed retorica, II.51 pasnoastre Kseuri despre idec4i5iij, Il rnagic. RoTna: 1925. Sim.; F. M. Dostoievski, Orn. Ul din sulxera. Nif; N. Moscu. Relli,

9. în unele tradiții indiene este Fapus explicat. Că dișivârșirex Viața 0. E; passim.

Brab majnaNa) putea și faci tot ceea ce vrei., Într- 1.6. C: f. C. Della Riviera, 11 rnomio rnagico de Heroi, 2, adevât, putea să-l Jrnpiedice pe cel ce. Nu mai arc nimic Milano, 1605, pp. 4-5, 149. (legat de identificarea magiei l'a „al dea-supra sa. Fiind. XiLisctut nuclirate, să facă și să. Fie vrea? Doilea. Arbore al

Legile, s.p. une Novalis, nu sări decât. Neces. Are C.011_, SeCir4e al. E 17. Studiosul de șt. LiEnte., e. zotence aici poare sa \$e refere la unei esențe acel va-silisc filosofic al „căii uscate” ce, în chip de fulger, arde pe Ioe oric. E.,.. Metal imperfect”, despre care. Vorbește. Crollio (Bctsfica hvâca Francoforțe, 1609, p. 94) și, la „văpata șe. Rpuitoare”ân kundalini din yoga tantrică, ee se leagă apoi. De „privirea. Mortală”. Clin „al treiLea ochi” al lui Sniva, „CeIce Încenu-șează orice luem e_x-istent”. Să mai amintim că un grad de inițiere rnithraică era cel al 4cui1i, simbol al snimalului c. e poate fixa Soareie.

18. 1n consecInță, teanut de Dumnezeu definește orice coerentă, ca opusă magiei.

Experienta „aerului”.

„Ornul 0., Gant”. Sau „ceresc’,. Văz. Nt de pe ruunte”, a voce e tunet și. Deș-pre care vorbește Eva. Nghelia Evei: „Eu sUnt tular tu eștieu; și oriunde ai fi, eu st'nt. Eu sUnt răspândit în liini. E, și odunde vrei, mă aflî. \$i arlindu-mă, te afli pe tine (Epiph, Haeres, 30. M.;

Sugesdvă este_ apropierea terrnenului Apolfo cu apollt4snzi, verb grecesc ce înseamnă „a se. Stinge”, a muri”.

Novals., Schnfien: Ed. Heilborn. Vol. Fl p. 650.

23., 0 cornpletare își intelesulti șealegă de puritatea și ino,: ență cerute în ffinta Limană cle sacrificat. Se știe că rnisterele milhraice, epaciattea de a udde sau, cel puțin, de a asista n. epăsător la o ornucidere constituia o probă (Cf F. Cumont, Les n. itys r. Î? Res deMithra 13mkelles, 1.913). RiT.11.1 uman, conform Înțelesului tragIc, a fost. Punetul mniral al divinienea neagrđ din Clkta. Despre „negru” se pot face observații interesante. De obicei., el simbolizează int ce e rău, dar In ezoterică'exprimă și latura ascunsă a puterilor meraftzice, anume starea lor pură, ierarhie anterioară oricărei manifestări particulare (In tradi-ția kabalistică,„literele negre' ekprirnă toemat puterile elementare, rată. De care „literele cle lurnină” sunt manifestri); ca și cum această coneordantă ar ogRucli comunicarea actului violator al legllor ce susțin nea creaturală eu natura puncmlui celui mai adânc. 0 altă observație interesantă: odată admis conceptul de Durnnezeu, en cel ce e iclentic lui însuși, din identitaten mea cu rezultă

Mbire și compasiune; admis tn schinab. Conceptul fna, Oc c:1! Duninezeu, ca cel ce nu e identic, ei cliferit și s [ăpIn pe sine Însuși, din această identitisirc rezuhă un principeu de CrUtilne, de tensiune, cle dominare.

24. Rationamentul lui Kirilov: este următorul: Dumnezeu este necesar, prin urmare trebuie să existe. Dar eu știu că există și că nu poate exista. Dar dacă Dumnezeu nu există, eu însumi trebuie să fiu Dumnezeu, Căci altfel n-am. Concluzie: Să ne ucidem, tonal prăbușindu-se în gol și, într-adevăr, oare? Răspuns: nu, de-a lungul întregii istorii, n-au făcut altceva decât să-l inventeze pe Dumnezeu în scopul de a trăi în siguranță, căci, pe de altă parte, le-a fost frică să, și să asume ei divinitatea. Dar eu, primul în Istorie, nu vreau să, accept arădarea nu vreau să-l inventez pe Dumnezeu. Sunt atunci obligat să-mi manifest propria divinitate. Atributul acesteia este: voința mea, tot ceea ce pot demonstra prin nesubordonare, prin noua și înfricoșata mea libertate. Sinuciderea este o asemenea lucrare. Cine, coutează să. Se sinucidă a descoperit taina, în arătarea acesteia, nu-l vorbă. De liberat; în ea e totușul e nimic. Iar eu mă voi smuci de pentru a-l mărturiși pe Dumnezeu. Un singur lucru i se opune: frica. Frica îl leagă pe om de această lume înălcă, împiedicându-l. Iată. Fie ceea ce va fi. Celui ce-i va fi indiferent dacă trăiește sau nu, cel ce se va omorî isprăvit de frică, cipe pentru a omorâ.

— Intenția și dovedirea același lucru în noi el însuși. Iar Dumnezeul de sus (cel inventat). Nu va mai fi și va fi o viață nouă, o lume nouă – totul. Va fi nou și istoria lumii se va împărți în două; de la generația 4. La uciderea lui Dumnezeu, și. De la uciderea lui Dumnezeu la uformare fizică a omului și a pământului.

25. Și în chip analog: a acționa fără, și 3. Acționezi, a ajunge fără mișcare, a prinde farii să atingi. Etc. Este vorba despre moduri senzoriale și activitate pură, descătușat, terne ale unor discipline oclute.

Repel bio-bibliografie

La 25 de ani de la moarte, Julius Evola (19 mai 1898, Roma – 11 iunie 1974, Roma) ne apare ca un contemporan în actualitatea bulversărilor sfârșitului de mileniu, dar și ca unul care a trăit acum câteva milenii. Opera sa este o perpetuă revoltă împotriva timpului: Împotriva timpului nostru., împotriva timpurilor moderne, Împotriva timpului în calitate de categorie dominantă. Divergente prin proiectele foarte moderne și soluțiile tradiționale, cărțile lui Evola sunt străbătute. De un spirit militant în contra timpului, viața și opera sa învedându-se ca o veritabilă și neconținută cronomachia. Iar la rândul său, nu l-a crușat: timpurile au luptat împotriva lui Evola, pe tot parcursul vieții sale, dar și în posteritate. Din multe motive, gândirea lui Evola. N-a izbutit să capete rezonanță aprofundată pe care ar fi meritat-o. Să le amintim pe cele mai cunoscute și, totodată, cele mai superficiale. Lui Evola s-au iertat niciocată certele implicat în istorice și politice ale doctrinei sale, ce totuși se năște sub zodia unui orgolios anti-istorism și dintr-un substanțial apolitism; nu i-a fost niciodată tolerată poziția intransigentă de aristocrat al dreptei. Tradiționaliste. Italiene, fără să fi fost vreodată membru al vreunui partid; nu. I-a fost nicicând acceptată extraordinara diversitate a materiilor abordate, inclusiv peregrinările în

Împărăția magiei și ce i-au stârnit pe unii adversari acuze de vrăjitorie delirantă și pernicioasă. Da dincolo de aceste motive'yădit epidermice și extraliterare, ce au avut totuși ponderea lor neincloielnică, tăcerea asupra râi lui Evola își are explicația într-o neînțelegere de fond: filosofilor vremurilor noastre le scapă tocmai aspirația evoliană Spre o cunoaștere deplină, trăită, modelată prin cărți, te scapă strădania. Sa de adevărate a integrității umane.

Născut într-o familie ce aparținea nohiliinii siciliene, Giulio Cesare Andrea Evola (atiasjulius Evola). Face studii de inginerie, fără însă a-și lua diploma respectivă, din dispreț pentru tiduri academice. Dispreț pentru titluri, dar și pentru rnedille academice ce nul-au iertat, la rândul tor, Învinuindu-l. De dilentan-tism. La numai 16 ani, cÂnd se declanșa prima conflagrație monclială, Evola pleca pe front pentru a hipta ca ofițer cle artilerie scurtele clipe de răgaz. Studi-ază operele lui Friederich Nietzsche, Qtto Weininger, Carlo Michelstaedter, fă-ră. Trite pe unii filosofi francezi, ca Maurice Blondel, Jules Lagneau S.a. Odată cu temperarea evenirnentelor, Începe să frecventeze cu mul-tă tragere de inimă meditle artistice și culturale italiene, în care dau întâlnire poeți, pictori, dadai-ști. Se apropie de Paprotagonistul ani. Lor '20 în dar și de pap'ă al futurismului literar, precwn și de. Pictori ca Giacomo Balla sau Bragaglia. Dar Întâlnirea și prietenia CLI Tzara îl impune ca exponentul dadaismului In Italia: pictează și expune tablouri la Roma și Berlin, colaborează la. Revistele Bleu și. Noi, scrie texte teoretice (Arte astralla, 1920, una dintre cele mai _2tcute filosofice ale avangardei europene), scrie poeme. Gen Laparole obscure du paysage int ôrieur.

Perioada artistică a acumulărilor si. A debutului se va suprapune cumva cu ceaa deșco. Perini martior doctrine filo. Sofice (1923-1927). Experienta artistică și cea sofică au evoluat pe o bază comună de interese, e le avÂndu-și sorgintea într-un același nucleu de intuiții. La Început, Evola a crezut că poate ajunge la revelația filosofică prin miilocirea poeziei și a picturii, ca apoi, urma unei crize foarte grave ce l-a adus în pragul sirntă nevoia de a se confrunta cu limbajul și conceptul pur filosofic, luând astfel naștere „Teoria Individului absolut”. în 1925 îi apare prirnul eseu, Saggi sult idealisino rnagico, o tentativă de depă.

— Sire a idealismului clasic. Urnează, în 1926, L'UO7720 COIne potenza, prima lucrare italiană despre Tantra, rebotează în ediția din 1949 Lo. Yoga del-la potenza, despre care-Marguerite Yourcenar va scrie: J'acquis un de ces ouvra-ges qui penclant cles années vous alimente e-t ju, squ'à un cenain point vous transporte” (citat apad Arnatiel Guyot-Jeanniti, Întins Evaia, L'Age cl'Homme, 1997).

Tot în 1926 sunt -editate clouă conferințe sub e it diventre del mondo,. Un., compendiu de ginclire evollană, temelie a operei ultenoare și a actnalei bătăli cultural-filosofice.

Cărțile tinărului. Evola atrag atenția unor personalități. Detalia lui CrOCe, Tilgher 's.au Calogero. Intre timp, apăruse Impep-ialismopagaf0; (1928). Vin-

tlent polernică și anticatolică, cartea vede lumina tiparului în contextul în care Mussolini și regimul fascist întrețin strânse cu Vaticanul, ce se vor consolida prin -se. Mnarea fajmosullli pae (lateranensIn 1929. Dacă, ulterior ola Înusuși considera acest „Imperialismo păgâno” excesiv anticreștin, dorinclu-și chiar să nu mai fie reeditat în tirnplu vieții, el rămÂne totuși mai mult decÂt nte prin idee. și atitudine față de creștinism, fără însă să debordeze într-un anticlericalism degrada: nt.

Bisercii Catolice OsserVatore Romarto deplÂnsese deja anticrestinismului radical și păgInisrnu militant de care dăcluseră dovadă cărțile. Lui Evoia. Adrnirator, în schimb, al catolicismului medieval, pătruns de acea spiritualitate eroică, solara, virila, integrator al celor mai de seaina elemente de străvechi pagÂnism roman. Director al unor reviste de inspirație ezōterică, Ui si

La Torre, Evola partică magia operativă, adică, știință experimentală a. Ettlui, Pubileă în 1.931 La tradizione ermetica, studiu pasionant despre fonelle de realizare interioară, cercetare riguroasă clespre curentul inițiativ ce s-a perpetuat de-a lungul Evului Mediu Înapoia paravanului experiențelor de alehitnie. Din 1932 clateaza Maschera e volto dello spiritualismno contemporaneo, eseu ce dentintă: ceea ce Oswald Spengler numea „religiozitate de mlua a doua”, iar RenC! G-unon „contraactivă spintualitate de. Contrabandă, (ocultism de supennarket, secte s.a.m.d.). Teosofia, antroposofia, spiritismulsi psihanaliza devin tinte preferate cii evoliente, de-a. Dreptul vizionară acum, la sfârșitul milenittlui invaclat de surrogate gen new age și felurite evanghelizări psihocibernetic.

Doi ani mai ijrziu (1934), public. Area cărții fundamentale Rivotta contro mondomoderno stÂrnește multe i divetgente pasiuni. Irt timp ce filosoful. Hegelian Giovanni Gentile, considerat drept, filosoful regimului, se pronunță cu ostiitate: isupra lucrării, Mircea Eliade o prețuiește ca pe o atrte importantă si-profetică. Poetul german Gottfried Benn îl felicită pe autor sinu. Pregeta să se declare „transformat” de lectură. Studiu critic.al modernității judecate în lumina principiilor eterne are dottă părți. Prima, Lunzea Tradiției, încearcă să definească -ca. Tegoriile și principiile fundamentale ale societăților traditionaie (rega. Litatea, simboltd polar, legea, Statul și viriditatea spirituală, inițierea și sacruai, Jumea eastele, asceza. Etc.). Cealaltă, GOTICZ4 i chpui lumii moderne, conturează o metafizică a istoriei, întemeiată pe polar. I.tatea masculin-ferninin. Expunerea cioctrinei celor palru drs. Te sau epoci este o inițiere i cititortdm ce daresta să se desprinclă de mitui burghez progresului supertehnol. Ogic, să chstIngă antagonismul ireducti13111. Ntre Traditie-Antitrad4ie, nationalism-colectiv. Ism, americanism-balsevism. Lucrare cle referință a autorului, Revo/ta „împotriva lwniimoderne probează chiar viziunea despre lume a lui Evola, anti-modernă, antimateri. Alistă., anticomunistă, constituindu-se. Ea.0 amplă pa-

normă a civilizației tradiționale cantrapuse disoluției în care agonizează civilizația actuală.

Anul 1937 irnpune două luerări, 11 Mistero del Graal, în care Evola studiază temeiurile istorice si. De principiu ale tradiției imperiale ghibehne, și mișo san-
gue. Genes del razzi. Smo, a antalogie a tearillor rasiste. Al dădea răzbai
monchal nu Intrlzie să izbuenească. Evola se stabilește la Viena. Publică în
1941 Qdottrina della razza, carte ce înceară să califice pozitiv o „rasă a spirin-
dui.” în contrast cu criterifie biologizante obișnuite. Ideile Jui Evola ni. I sunt
agreate de liderii Partidului National Fascist.

În 1943, simpatizant al republicii din Salo, da. R nu 3.1 ideologiei aferente, Evola. Dă la iveală o carte despre asceza budistă: La clottrina del rtsveglio. Pentru ei, budismul înseamnă cota maximă a intensității spirituale, voința ca putere de reprezentare, Împinsă pînă la paroxismul metafizicii gnaseologice. Dll Ra 8 septembrie 1943, reușește să. Ajungă în Germania. În 1945, la Viena, cu puțin Înainte de intrarea armatei sovietice, este victima unui bombardament, În urma cărui v. a F-4 niște pe jucăluțe paralizat. Se întoarce. Ce În Italia În 1948 și este internat la Bologna, clupă care revine În. ar. anul natal., Rorna, în 1950. Va. Urma încă. Aproape un sfert de veac de activitate. Își rescrie unele lucrări de tinerete, își revinde și adaptează texte apărute în pe. Nodice, cîm care se nutrește cele 3. Volume apărute sub titlul Introdizione alla. Magia quale Scienza dell'ego (1955-1956): Broșura Ori. Entamenti (1950) conține În sinteză pozițiile ce vor fi adoptate. În cărțile următoare, ideile prin care se poate trăi în lumea de după 1945, expresie. A unui sfârșit de. Ciclu, Kah-yuga sau ea întunecată-Ideile în privința politicii vor fi exp. Use În Gli uomini e le rovine (1953), celelalte privința erotismului în Afetistica dei sesso (1958), iar asupra. Apțiunilor existențiale în Cavalcade la itre. (1961). Carte doctrinară de anvergură, Gli uomini e le rovine propune o doctrină. A Statului bazat pe ideea de organicitate. Ac. Est Stat organic trebuie să se afle la antipodii individualismului

89 mului liberal și socialismului colectivist. Lăță, pe scurt, sâmburele d. oetri-
nei evollene: „Șansele acțiunii revoluționare conservatoare depi. Nd în chip
esentiai de rnăsura 'in. Care ideea opusă, aclică ideea tradițională, aristocratică
și antiproletară, poate să se conjuge cu acest plan existentialp. Entru -a da naș-
tere unui nou realisrn și, acționând ca vi.2-ittne de-me., să modelezeun tip spe-
cific substanța celulara a nojlor elite, dineolo de. Criza tuturor valorilor inclivi-
dualiste i nerealiste”.

In. Metgfishca del sesso. Evola. Conturează funcția semnificantă a sexului masculin și a sexului feminin în lumina cloctrinelor traffitionale clin Orient și Occident. Teza avansată de Evola este că lum. Ea rnoderna a castrat veritabilul potențial transcendent al bărbatu1ui și al. Femeli. Se impune, deci, reabilitarea unei adevărate metafizici a sexului, 'adică regăsirea unității iiii diferen, tierea on-

tologică a s. exelor și. A sexualităților autentice. Discipol și în această privință i Ini Weininger, Evola oferă una dintre lucrările de căpătâi

Despre cartea cea mai puțin înțeleasă a lui Evola, C'avalcare la iugre. (1961). Exegetul și prietenul său Adrian. O Romualdi a scris: „Călărirea tigrului este un breviar al celui ce trel) uie sa trăiască într-o lume ce nu este a s-a, fără să fie alungat din ea, sigur. De propria invulnerabilitate”. Ideea lui Evola este că trebuie nu numai să împiedici tigrul Ifortele să-ți. Sără git, dar si., călare pe animal, să-l supui. NU este vorba deei pentru „omul diferentiat le a evita pericolul Itigrul), ci de a-lsfida. (călări) pentni. A-l, anula tImbLinzi), Evola preckcă un fe.1 de niliiisrn activ ce nu prea are de-a face cu relativismul reacționar: conservator al ruinelor.

Marxisinul, dernocratjaliberală, existentialismul, rationalistnul scientist, vitalismul prometeic. Naționalismul patriotard, terminismul strident, muzica pop și iazzul. 1) urgheză. Iată eiteva tenie ee se supun lentilei cri. Tice evoliente, 1n lirina învățăturilor doctrinar. E ale ginclirii tradiționale. Mernoriile autobiograficele oferă autorului prilejiul de a: evoca cti precădere viața. _ pre.) priilor cărți, din punctul de vedere al interfer. Entelor și ce l-au marcat.

Cammino dei cinabrt (1963), este sinteza unei vocații, a unei treze vocații, artistică, filosofică i doctrinară, la fel curn cinabiul este sinteza sulfului i a mercurului elemente de bază.: a_le alchimi. Ei universale și drog ai nemuririi. Din 1968 și pirră în uitirul an de viață (1974), Evola a conclud colecția „Orizzonti de. L.lo Spirito”,. De el fondată pe lângă EdizioniNlecliterranee din Roma; aici -vor aparelucrari din cele mai ample si. Diverse orientări spirituale i tradiționale.

Viața Lui Evola este oglinda Coerentă a operei. Sa. Le. Corn1) atant în război, „în prima linie a angajamentului civic, s-a alăturat unor evenimente politice fără să se identifice niciodată. Cu evoluția lor.: N-a fost niciodată Înscris in. Vreu. N partid, nu a deținut funcții oficiale. privință. Fascismului, a agreat unele aspecte și repere tradiționale, eroice și ierarhice, însă aberatile de idolatrie astandui, demagogia, arivismul., servilismul, abuzurde și huliganismul obtuz, compromisurile. Incomod pentru fascism, Evola va fi. și rmai incomod pentru regimul dernocrat care, când nu l-a persecutat din punct de vedere cultural, politic și chiar per. Ial, l-a izolat 1n complotul tăcerli. Redescoperirea lui Evola a avut Joeln clouă rtiornente cruciale: imediat după 1945, de noua generie a ruinelor, și în anii conistației. în Itaha anului 1968 gândirea lui Evola este perceput'ă nu numai la „dreapta,, dar și la „stlnga”. Unele din. Cărțile sale flind reeditate. M_erituLacestei reconsideră'ri a scrierilor evc) liene revine unor editori ternerari ea. Gievanini Volpe, Vanni Scheiwilier, Le Edizioni Mediterranee, Ar, unor centre de studii și Funclatiei julius Evola. Tradus în principalele ilmbi de circulație 1n Germania, Franta, Spania, Portugalia, Grecia, Fivetia,

Anglia, Rusia, S. LIA, Mexic, Canada, Evola nu face parte dintre ace. I gÂnditori ce refuză.

Asiiii larea lor cu turnul cie fild. Eş. Dimpotrivă, Evola şi-a reve. Ndicat acest turn cie fUdeş, atât prin viaţa sa, ocolind medide scolastice şi a. cadernice, clt fi prin filosofta sa, de vreme ce lunzerd, s-i cei/a/ţi, pentru. G1nditorul lian, sunt doar semnele privaţiunii Eului, searbede calea Absolutului. Un turn de fikles al omului fâdi iluzii, Înconjurat cle o amplă rnatcă prin ca.re curge râul sacru al Tradiţiei.

SFÂRŞIT